

ABYCHOM
SLOUŽILI
V NOVOTĚ DUCHA
A NE VE VETHOSTI
LITERY

Řím 7, 6

1977

živá!
SLOVA

REGIONÁLNÍ KANCELÁŘ KMK v ČSSR uspořádala setkání zástupců církvi a církevního tisku s čsl. velvyslancem v Bukurešti dr. J. Sobotkou v budově Předsednictva vlády ČSSR v Praze dne 2. března t. r. Zasvěcený referát účastníka helsinské konference o mirové politice našeho státu a vysvětlení řady citlivých otázek bylo velkou pomocí účastníkům v jejich další odpovědné práci a službě věřicím občanům naší socialistické společnosti.

28. BŘEZNA

jsme vzpomněli již 385. výročí narození vpravdě Božího člověka, který byl, je a zůstává pro lidstvo trvalým požehnáním – JANA AMOSE KOMENSKÉHO.

Jeho vroucí křesťanská víra, naděje a láska se výrazně promítá do celého jeho praktického života a vysoce pokrovkového – stále živého a aktuálního odkazu.

Jeho pedagogický odkaz v „oficině humanitatis“ – „dilně lidskosti“ s právem na lidskou důstojnost, vzdělání a všeobecný rozvoj osobnosti je určen každému člověku bez rozdílu rasového, národnostního, třídního, náboženského a pohlavního – a v tomto duchu vychovávat novou generaci... dosud čeká v mnohých zemích na své uskutečnění pro rasovou a třídní či náboženskou diskriminaci!

Jeho irenický – mírový odkaz v „Angelu pacis“ – „andělu míru“ zastihuje dnešní svět ve stejných obavách o zítřek jako tenkrát a to ještě v hroznější a osudovější podobě! Mobilizuje každého člověka bez rozdílu k vytrvalému úsilí o zachování a upevnění míru, včetně konkrétního návrhu mezinárodní organizace nejúčelnějších a nejmoudřejších mužů, který má zajistit zásadné mirové řešení všech mezinárodních problémů a jednotného světového jazyka, který Komenský připravoval! Jak živý a dosud nesplněný to odkaz!

Jeho duchovní odkaz v „Labyrintu světa a ráji srdce“ s oním vnitřním pokojem v Kristu, který prakticky znamená lásku s potlačením všech egoistických zájmů jednotlivců, skupin, národů a států, bez nichž nelze pravého pokoje dosahovat – je opět živým programem všech dob a programem našeho praktického křesťanství činu a ne pouhých frázi...

Jeho odkaz našemu národu v „Kštu umírající matky Jednoty bratrské“ je přes všecky národní tragédie vysoce konstruktivní a veskrze optimistický vírus ve zdravé jádro národa, který bude schopen v budoucnosti uskutečňovat svou mirovou a tvůrčí politikou ony všeobecné ideály – v době Komenského tak nesmírně cizí a utopické. Národa, který dnes svým socialistickým zřízením vytváří příznivé předpoklady, aby se Komenského pokrovkové vize mohly uskutečňovat nejen doma, ale i v mezinárodním měřítku!

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tiskou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

Ga 5:22

ALE OVOCÍM DUCHA JE...

Adam v raji mal zomrieť podľa Božej výstrahy v deň, v ktorom jedol ovocie zo stromu vedenia dobrého a zlého. A zomrel? Telesne nie, ale zomrel duchovne. Všetci ľudia sa rodia v takomto stave – duchovne mŕtvii. Taký človek má život telesný i duševný, no neslúži Bohu a koná skutky tela (Ga 5:19-21). Takími sme všetci boli, Bohom do nás vdýchnutý duch sa neprejavoval duchovným životom. Až zrazu prišiel impulz z Božej strany, Duch Boží začal pracovať na našich srdciach, a keď sme sa Mu podrobili, naplnil ich a spojil sa s duchom našim, čím nás priviedol k duchovnému životu. To je znovuzrodenie. „Ak nieko nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho.“ (R 8:9).

Najprv Duch Svätý pracoval na našich srdciach, teraz pracuje v našich srdciach. On svedčí spolu s našim duchom, že sme deťmi Božími. On v nás sa prihovára za nás, lebo my sa nevieme správne modliť. Preto sa my nemôžeme modliť k Nemu a vzývať Ho. On v nás nesie ovocie lúbe Bohu. On je nám vždy k dispozícii, my Ho máme. V akej miere má ale On nás? Dajme Mu nad sebou plnú moc a budeme svedkami veľkých praktických divov, ktoré sú Jeho ovocím.

LÁSKA

V gréckine sa vyskytujú dve slová, ktoré zodpovedajú pojmu „láška“: agape a filia. Výraz „filia“ je bežný v klasickej gréckine, no v Novom Zákone sa vyskytuje iba zriedka, aj to iba v zloženinách filadelfia (bratská láška) a filantropia (láška k ľuďom). Výraz „agape“ je klasickej gréckine cudzí, zjavuje sa až v Novom Zákone. Je to nový druh lášky, ktorej dovtedy vo svete nebolo a priniesol ju Pán Ježiš. Opísaná je v 1K 13. Bez tejto lásky je človek nulou pre Boha i pre ľudí. Táto láška nás podnecuje k tomu, abysme nežili viacej sebe, ale tomu, ktorý za nás zomrel i vstal z mŕtvych. Láska nerobí zle bližnemu, a preto je plnosťou zákona. Láska vzdeláva. Nou máme vzájomne slúžiť sebe i svetu. Viera pôsobí skrze nás. Láska je pojivom srdca. Dokonalá láška vyháňa bázeň. Platí: „Láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný“ (R 5:5). Prejavuje sa v našom živote? Pochutná si niekto v našej blízkosti na tomto ovoci? To závisí od toho, akú možnosť prejavu poskytujeme Svätému Duchu v nás.

RADOST

Ked sa komorník etiopskej kráľovnej navrácal z Jeruzalema do vlasti, iste sedel smutne na svojom voze a čítal zo zvitku Izaiášovho proroctva. Smutný bol preto, lebo čítal smutné slová 53. kapitoly a nevedel, na koho sa vzťahujú. Vtom sa k nemu pripojil evanjelista Filip, súc vedený Duchom Svätým. Vyložil mu text vzťahom na nášho Pána Ježiša Krista. Komorník uveril. Narodil sa z vody (Slova) a z Ducha a potom mohol byť i pokrstený. Mohli by sine si myslieť, že komorník zostal smutný. Ved Filip zmizol a on ako mladý kresťan bol by Filipa práve teraz najviac potreboval. No on „...išiel svojou cestou radujúc sa“. Kde sa vzala jeho radosť? Prejavila sa ako ovocie Svätého Ducha. Kto má Svätého Ducha, dokáže sa radovať bez ohľadu na vonkajšie pomery.

Duch Svätý je i nám daný za Tešiteľa. Poslúchajme teda Jeho jemný hlas i v najnepatrnejších podrobnostiach nášho života. Dbajme, aby Duch Svätý mohol niesť v nás i toto príjemné ovocie.

POKOJ

Bez Boha nict pokoj. Tu začal na nás pracovať Duch Svätý a výsledkom Jeho pôsobenia na nás je pokoj s Bohom (R 5:1). Teraz Duch Svätý, ktorý prebyva v nás, už nepracuje na nás, ale v nás. Výsledkom Jeho práce v nás je pokoj Boží. Na nás pokoj s Bohom útočí satan tým, že nás chce pripraviť o istotu spasenia. Na pokoj Boží v nás útočí tak, že nám kladie do cesty rôzne prekážky problémov a starostí. Ak sa s nimi vyprášadzame sami, strácamo pokoj Boží a satan sa raduje, lebo ak sme nepokojují, sme Pánu neužitoční. Nech skutočne pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, stráži naše srdcia a naše myšle.

Pokoj s Bohom a pokoj Boží sú nutnou i postačujúcou podmienkou pokoja medzi ľudmi a národmi. Nech sa teda i v nás bohaté prejavuje toto ovocie Ducha Božieho, lebo ku pokoju povolal nás Boh. K tomu je potrebná naša viera a úplné spoliehanie sa na Boha.

ZHOVIEVAVOSŤ

Pojem „zhovievavosť“ (Kral. „tichosť“) vzhľadom na pôvodný text Písma znamená: dlhé trpežlivé vyčkávanie v prítomnom (i keď nepriaznivom) stave. Je vlastnosťou Bozej lásky, ktorá zhovieva vzhľadom na nás. Opak zhovievavosti je prenáhlenosť, neochota znášať prítomný stav. Takými sme boli kedysi voči Bohu i ľuďom, boli sme náchyní hned reptať. Dnes ale vieme, že Abrahám „...trpežlive vyčkávajúc dosiahol zasľúbenie.“ I my pozhoviejme do príchodu Pánovho a berme si príklad z roľníkovej trpežlivosti a zhovievavosti prorokov. To nás pobáda k pokojnému prečkaniu dňa nášho života.

Zhovievavosť nám je potrebná i vzhľadom na bližných, na bratov. Slovo Božie nás vyzýva: „Buďte zhovievaví ku všetkým“ (1Ts 5:15). „Káž slovo, pristupuj v pravý i nepravý čas, karhaj, tresci, napomínať s celou zhovievavosťou a s učením“ (2Tm 4:2). Oj, ako často musia najmä starší bratia povedať: Tolkokrát som ho napomenul, a on sa nenapravil!“ Práve tu treba pozdvieť a po čase bude dokonanie Pánovo i v tejto veci viditeľné. Kto však dokáže zhovievať? Iba ten, kto umožňuje niest toto ovocie Svätému Duchu.

DOBROTA, DOBROTIOSŤ

Podľa pôvodného textu Písma prisluhajú týmto slovám pojmy: miernosť, vľudnosť, láskavosť. Dobrota je vlastnosť Božia, ktorá nás vede ku pokániu (R 2:4), je na nás sa vzťahujúcou milosťou v Kristu Ježišovi (Ef 2:7). I my máme byť navzájom naproti sebe dobrótivi, lútostivi, odpúšľujúci si, ako aj Boh v Kristu odpustil nám. Ako nám Boh v Kristu odpustil? Úplne, bezpodminečne. Odpúšťajme si aj my tak.

„A presvedčený som, moji bratia, i ja sám o vás, že ste i sami plní dobroty naplnení súča každou známostou, môžuc i napomínať druh druhu“ (R 15:14). Z toho vyplýva, že vzájomne sa môžu napomínať s priaznivým výsledkom iba takí veriaci ľudia, ktorí sú plní dobroty. Iba takí vedia napomínať i napomenutie prijímať. Keď nám do nohy zadire trn, zoberieme ihlu a trn odstrániť. Neboli to iba nohu, ale celé telo. No, noha, pretože je údom tela, nebráni ruke vybrať trn. Nehnevá sa na ruku. Takýto pomer zaujímame my medzi sebou v cirkvi, ktorá nie je organizáciou, ale živým a činným organizmom. My sme jej ľudami, preto každé napomenutie chápme ako nutnú malú operáciu vykonanú za účelom odstránenia cudzieho predmetu z tela.

VERNOSŤ

Vernosť tu znamená vieru, dôveru voči Bohu. Opakom je nevera, pochybovanie. Izraeliti nemohli vojsť do zasľúbenej zeme pre neveru. Pán Ježiš konal divy iba tam, kde sa stretol s vierou ľudu. Vo svojej otčine neučinil veľa divov pre ich neveru. Neveriaci ľudia často chcú, aby im Boh ukázal nejaký div, že potom uveria. To je omyl. Boží poriadok je: Uver, a uviďš divy, ktoré ťa dodatočne dokonale presvědčia o Bozej existencii, moci a láske.

Snaď si ani neuvedomujeme, aké veľké možnosti máme v tom, že Pán so svojou mocou je nám k dispozícii. Túto skutočnosť dokonale využil apoštol Pavol. My často musíme prosiť: „pane, pomôž našej nedôveru.“ Možno práve pre našu nedôveru niekto v našej blízkosti ešte neveril v Pána Ježiša Krista. Iste pre svoju nedôveru sme často bez radosť a duchovného optimizmu. Nedôvera nepočíta s Bohom, od-

stupuje od Noho. „Hľadte, bratia, aby snáď nebolo v niekom z vás zlé a neverné srdce, ktoré by odstupovalo od živého Boha“ (Žd 3:12). Ak má niekto nedostatok, „...nech prosí vo vieri, nepochybujúc, lebo ten, kto pochybuje, podobá sa morskej vlnnej hnanej a zmietanej vetrom“ (Jk 1:6).

KROTOKSŤ

Istý veriaci človek vlastnil pole s jačmeňom a viackrát musel z neho vyháňať susedove husi. Sused o tom vedel, ale voči veriacemu si viac dovoľoval, ako voči iným ľuďom. Ten brat pristúpil k susedovi so slovami: „Ak ešte raz tam nájdem tie vaše husi, tak...“ „No, tak čo?“ výhrazenie sa ozval sused. „...tak vám ich zas odoňiem“, krotko odvetil kresťan.

Táto krotosť je ovocím Ducha, telesný človek ju nemá. „Kto je múdry a rozumný medzi vami? Nech ukáže zo svojho pekného obcovania svoje skutky v múdrej a krotkej tichosti!“ „...lebo krotká pokojnosť čini prietrv velikým hriechom“ (Jk 3:13; Kz 10:4). Kresťan ako soľ zeme má zabráňovať nákaze hriechu vo svojom okoli. V domácnosti táto úloha pripadá najčastejšie ženám – sestrám (1Pt 3:1-4) a ak takými sú, je to ich najkrajšou ozdobou, drahocennou v Božích očiach. Je to úloha nad ľudské sily, no je tu k dispozícii Svätý Duch, ktorý nás k tomu vystrojuje mocou z výsosti. Len Ho neuhájame. Nie každý môže byť ľudmi uznávaným služobníkom Slova, no každý môže tichou krotosťou zabráňovať hriechu. Číname tak!

ZDRŽANLIVOSŤ

Zdržanlivosť tu znamená striednosť, sebaovládanie. Opakom je neskrotná žiadostivosť. Prejavuje sa najmä v jeden a v piti. Ľuďom oddávna bolo žiadostivé robiť niečo proti Bozej vôle, čo v nich vyslovil satan. O národe izraelskom číname: „Ale vo väčšine z nich sa nezaľúbilo Bohu, lebo boli rozmetaní a pobití na púšti. A to všetko sa stalo nám výstražným príkladom nato, aby sme neboli žiadostiví zlého, ako aj oni žiadali.“ Oproti tomu Boh nazýva Daniela „ľúbym mužom“. Ten so svojimi spoločníkmi sa zdŕžal nečistého kráľovského pokrmu. To nás učí zaujať správny pomer k zemskej veciam.

Dôležitou vecou je i zdržanlivosť pri hovoreni. „Hovoriť mnoho nie je bez hriechu; ale ten, kto združuje svoje rty, má rozum“. „Ten, kto stráži svoje ústa, ostríha svoju dušu; kto priliš roztvára svoje rty, na toho príde skaza.“ „Ten, kto zdriža svoje reči, vie, čo je známosť“ (Pr 10:19, 13:3, 17:27). Keď sa však jedná o Slovo Božie, tak platí: „Vytŕhuj tých, ktorí sú jati na smrť a tých, ktorí sa potácajú na zabitie. Či by si azdô zdržal“ (Pr 24:10)? Duch Svätý zdriža zlo, no podporuje dobro. Dajme sa Ním viest!

Zaujímavé je porovnanie ovocia Ducha so skutkami tela (Ga 5:19-21). Všimnime si, ako stoja primerane oproti sebe:

ovocie Ducha	skutky tela
lásku	cudzolozstvo, smilstvo
radosť	nečistota, neustudatosť
pokoj	modloslužba, čarodejstvo
zhovievavosť	nepriateľstvá, zvady
dobrota, dobrotirosť	žiarlenia, hnev, dráždenia
vernosť	rôznice, sekty
krotosť	závisti, vraždy
zdržanlivosť	opilstvá, hodovania

Satan poskytuje nášmu telu náhražky za Božie veci – a to aj dva kusy za jednu. On má kvantitu, ale nemá kvalitu. Má to, čo vyhovuje telu, ale nemá nič hodnotné. A preto „...tí, ktorí sú Kristovi, ukrižovali svoje tela s jeho vášnami a žiadostami. Ak žijeme Duchom, Duchom i chodíme“ (Ga 5:24, 25).

-ik

- Ďábel se obává lásky jednomyslné církve.
- Nejlepší kazatel je ten, ktorý po opuštenej kazateľny jedná priesně podľa svého kázania.

PAVEL NA OSTROVĚ

Sk. 28:1-6

"A tak zachování byvše..." (v. 1a)

Jaké to vytržení z bouře na moři, ze ztroskotané lodi, z jisté smrti! Toto předivné zachování není výsledníc moudrosti, obratnosti a úsilí plavců, není také dílem náhody, ale zjevným zásahem Boží moci v jeho neskonale milosti předem ohlášené a zvestované skrze Božího služebníka.

Uvědomujeme si, že právě tak není nás život a vše, co se v něm odehrává, dílem jakési „slepé náhody“ bez ohledu, zda se jedná o věřící či nevěřící lidi, ale dílem Boží milosti k něčemu dobrému a užitečnému?

"...teprve poznali..." (v. 1b)

Jaká to veliká věc poznat Boží milost ve svém životě! Jeho shovívavost, péče a ochranu, již si člověk obvykle tak málo uvědomuje. Nejde o neurčité a nejisté poznání, ale o faktu! Nejde o neznámý a pustý ostrov, který jen prodlužuje beznadějný zápas o bytí plavců, ale o obydlený a civilizovaný ostrov Malta.

Jistoty Boží lidu nejsou výplodem jejich fantazie a „nestřízlivého idealismu“, ale naprostou realitou, v níž se neviditelné proměňuje ve viditelná a budoucí nadějně v přítomné. Jaké zde bylo nádherné zdůvodnění a potvrzení víry apoštoly v Bohu a v jeho slovo! Jen v utrpení člověk teprve poznává Boha.

"Lidé pak toho ostrova velikou přivětivost k nám ukázali" (v. 2a)

Milost Boží, by nebyla úplná, kdyby se vzázala na pouhou záchrannu a nyní by násleoval naprostý nedostatek základních životních podmínek popř. další ohrožení existence trosečníků v nepřátelském postoji domorodců! Vidíme zde, jak je Boží milost dokonalá ve svém spojení s milosrdenstvím – s láskyplnou péčí a pomocí omilostněnému hříšníku! Vždyť bez současného milosrdenství by nebyl hříšník ani schopen ocenit milost a vztí z ní pravý užitek a požehnání.

Jakou nádhernou úlohu sehráli ostrovani v životech oněch trosečníků! Nechceš i ty být nástrojem Božího milosrdenství? Což nevidíš, kolik ztroskotání a ztroskotanců je kolem tebe? A cožpak jsi sám ještě neztroskotal či ztroskotal na-

darmo? Což ještě nerozumíš lidem kolem sebe a nemáš s nimi soucit i byť ti sebevice škodili, ubližovali či obtěžovali svými problémy jak to jen trosečníci dovedou, jsouce druhým jen břemenem?

"...nebo zapálivše hranici dřev, přijali nás všecky pro dešť, který v tu chvíli byl, a pro zimu" (v. 2b)

Jak dobře věděli ostrovani, co trosečníci potřebují! Především teplo v dobách zimy a chladu, sucho v dešti, potěšení v deprezi. LÁSKA je smyslem lidského života a největší psychickou potřebou. Jaký to ubožák, kdo nemiluje a jaký nešťastník, kdo není nikým milován! Bez lásky se nedá žít – jen živořít, bez ní není radost ani lidského štěstí.

Kdo má mít větší oheň a teplo k ohřátí trosečníků uprostřed chladu a bezohlednosti lidského sobectví než KŘESTANÉ! Než ti, kdo poznali, zakusili a přijímají největší lásku, jakou kdy svět měl v Pánu Ježíši Kristu, kterou nemohl uhasit ani největší mráz nenávisti a vlnobití zloby a potupy na Golgotě? Láska, která dává vždy teplo všem zkřehlým „vyvřencům“ onoho chaotického moře s jeho vichry, bouřemi, vlnami, hlubinami, mělčí nami a skalisky? Jak to vypadá s tvým „zapalováním dřeva“ a s tvou přípravou ohně a tepla pro druhé?

"A když Pavel sebral drahně roždi, a kládi na oheň..." (v. 3a)

Bez dřeva by nebylo ohně. Bez sběračů a topičů by nebyl oheň k dispozici pro potřebné.

Někdo jiný nasbíral a zanítil oheň, jiní užívají jeho blahodárného tepla. Pavlovi na tom záleží, aby ten oheň neskomíral a nezhasl – ale aby byl zachován a vztosl, aby nepřestal plnit svou funkci. On, ač vlastně spolutrosečník, se nehřeje a nepřihřívá u tohoto ohně. Tím méně s druhými strká, aby se dostal co nejbliže k němu a co nejvíce z něho užil bez ohledu na druhého. Také si zřejmě nestěžuje, že ho někdo předběhl, odstrčil, že mu zacláni a připravuje o „jeho příděl tepla“, na který on má také nárok, ani nekritizuje velikost, kvalitu či účinek toho ohně a jeho původců či topičů! Zdá se, jako by se Pavel sám u toho ohně neohříval, neměl pro to ani smysl ani čas. On myslí na druhé a ne na sebe. On se zaměřil na to dřevo – na jeho sbírání, nošení a přikládání. On měl totiž pohyb, práce a „vlastního tepla“ v procesu této činnosti, že ani neměl dů-

vod třádat se a choulit u ohně, natož kritizovat své „spoluživatele“ a ostatní „topiče“. Jaká to zajímavá zpráva, že DRAHNĚ dřeva nasbiral, nosil a na oheň kladl.

Nádherný to obraz původu onoho blahodárného ohně a tepla – jedinečného DREVA KŘÍZE – Golgoty! To je zdroj lásky, bez níž není pravého tepla pro lidstvo. Blahoslavený, kdo to nejen ví, ale kdo toto „dřevo“ sbírá, má pro ně celou svou náruč, kdo je rád nese, kdo jím rád přikládá na oheň pro hynoucí „trosečníky“ kolem sebe. Kdo sám toto „dřevo“ uchvacuje a vlastní v nejvyšší míře! Ten si jistě nestěžuje na nedostatek lásky u druhých, ve shromáždění, na negativní vlastnosti a chyby druhých, nekritizuje služebníky a služby, nesoudí a neodsuzuje druhé, nelká nad „beznaředností situace“, protože nemá pro takový postoj prostě smysl a čas. Jak nesobecký, láskou Boží prochnutý a optimistický je apoštol! Co ti brání, abys nesbíral „drahně“ dřeva, nenosil a nekladl „na oheň“ ve své rodině, ve sboru, mezi blízními – abys nebyl radostný, optimistický a tvůrcem křesťanem, který má své teplo a nepotřebuje se jen „ohřívat“ či „přihřívat“ u cizích ohňů? Do které skupiny dosud patříš?

"...ještěrka (zmije) utíkajíc před hor-kem, připjala se k ruce jeho" (v. 3b)

Samo dřevo ještě té zmiji nevadí, ona se v něm dokonce schová, ani manipulace s ním ji ještě nevyruší – teprve ten oheň, to teplo! Pak prchá, napadá toho „topiče“ a ovine se mu kolem ruky.

Dřevo kříže je, mnohým dosud bláznovstvím či pohoršením (1K 1:23), nevadí satanovi, aby jeho pravou hodnotu nezakryl, nezesmešnil, neodsoudil jeho „passivity“, která přece „nikomu nemůže imponovat“, jedině vést k pohrdání, zneuzití, k smrti – a proto také k zavržení jeho ducha. Ani „manipulace“ s dřevem kříže není satanovi ještě nebezpečná, dokud zůstává lacinou, nikoho k ničemu nezavazující teorií ve smyslu ceremoniálním, teologickém, filosofickém či politickém! Pokud nezasáhne lidské srdce a svedomí, dokud ona jiskra zjevení Boží lásky nezapálí oheň, který přitahuje, zahrívá a obžívuje ostatní, kteří hynou v chladu tohoto světa, kteří jí a její vliv dosud nepoznavají.

V takovémto „ohni“ a „horu“ nemůže duch onoho nepřítele obstát, protože pravá láka vše napraví, vyřeší, všecky pře-

kážky odstraní a překoná – „zkazí skutky d'áboly“ (1J 3:8).

A přece se ještě ani „prchající moc temnosti“ nevzdává, ale snaží ochromit tu ruku dělné – účinné lásky v misijní, učiteltské a pastorační práci věřících. Jak je ruka naší práce pro Pána bezbranná a snadno napaditelná oním nepřítelem a jak snadno bývá věřící vyřazen oním jedem ctízostí, marnivosti, ješitnosti, samolibosti, pýchy a osobní „nepostradatelnosti“ neb na druhé straně nedůtklosti, uraženosti a hořkosti z neuznání a „nevědnosti“! Tehdy dochází nejen ke škodě díla Páně, ale i k diskvalifikaci jeho pracovníka samého. Běda, kdyby Boží služebník pro to dřevo a manipulaci s ním zůstal vzdálen onoho ohně a tepla pravé lásky Boží! Pak stěží unikne nebezpečí hadího jedu „prchající zmije“, která tak ráda vyhledává tu ruku – symbol užitečnosti a požehnání práce! Pak je zabráněno „kladení dřeva na oheň“ – a zmije může v něm mít i nadále svůj „bezpečný útulek“ a „držet svou úspěšnou stráž“ před „rušiteli svého pokoje“!

"A když uželi lidé toho ostrova, ano ještěrka (zmije) visí u ruky jeho, řekli jedni druhým: Jistě člověk tento je vražedník, nebo ač z moje výsel, však po-msta nedá jemu živu být!" (v. 4)

Jak málo znají ostrovane apoštola! Jak povrhne soudí jej a o něm! Cožpak napadenou tou zmijí může být ušetřen právě on, který je tak požehnaný služebník na vinici Boží? Což koncentrace Božího díla nevyvolává též koncentraci moci temnosti k jeho přečakaní? Jak je rázem v jejich očích znehodnoceno nejen celé příkladné chování a svědectví Pavlovo pro tu zjevnou existenci té zmije na jeho ruce – a tim i on počten za zlosyna hodného Boží pomsty a smrti?

Takto ona „zmije“ svým jedem otrávila ne toho, na koho ustavičně útočila a „ovíjela se kolem jeho ruky“ a díla – Pána Ježíše Krista, ale ony diváky a aktéry „pomsty Boží“ nad „vražedníkem lidu, národa“ a jejich vlastních „mesiánských představ“! (Mt 2:3, Mt 4:1, Mt 26:6, Mt 27:40, 21, 22, 25). Vyprázdnil ono „dřevo“ od jiskry, ohně, tepla – od moci Boží lásky bylo odevzdy satanovým úsilím. Nazvat díla Boží d'ábelským a d'ábelské Božímlí! Soudit a odsoudit Pána slávy k smrti, odmitnout jej, zřeknout se, zavrhnut, potupit, zlikvidovat v lidském životě!

"Ale on střásl tu ještěrku do ohně, a nic se jemu zlého nestalo" (v. 5)

Kdo má zemřít? Pavel nebo zmije? Zmij je Pavlem uvržena do ohně a on vítězí nad smrticím vlivem jedu!

Nezřetelná, čistá a svatá Boží láska, která svých věcí nehledá, je proti satanovi a jeho jedu imunní! Ona zůstává tichá, pokorná, poslušná, trpělivá a věrná oproti jedu vzdourý, pýchý, neposlušnosti a zvůle, netrpělivosti, nevěrnosti a zradě právě v ohni zkoušky na Golgotě, kde satan dokonale propadá a je mu vítěznou Boží láskou zasažena smrtelná duchovní rána – a oběť jeho lží a vražednictví – Bůh zjevený v těle – slavně vítězí svým triumfem nad jeho zbraněmi: smrtí, hrobem a peklem. Jak dokonalým způsobem „střásl“ Pán „onu“ zmiji svým odsouzením do „jezera ohnivého“ právě „ohněm“ své triumfující lásky na Golgotě a ve slavném vzkříšení! (Dn 9: 26; Mt 16:21).

Tohoto Ducha Kristova Pavel poznal, jemu se vyznal, jemu otevřel srdce, cele se mu odevzdal, jím žije, jím se nechá vést! Jaký to požehnaný vliv „toho dřeva“, „jeho sbírání“, „jeho nošení“, „jeho kladení na oheň“! „Pýcha znemožňuje milost“ – ale on zůstává v Boží milosti, „pýcha si podmaňuje násilím druhé v službu“ – ale on nadále požehnaně slouží všem.... On má ten pravý oheň lásky svého Pána a Spasitele, který všechn ten jed z jeho života odstranil svými „tvrdými ostny“ a „prachem před Damáškem“, kde Saul Tarsenský zapudil ducha temnosti a přijal Ducha Kristova – ducha Golgoty, kterého předtím tak nenáviděl a jemuž se tak zavile protivil! Nyní už ani Pavlovi nemůže hadi jed uškodit a on má moc setřást onoho nepřitele a pokušit do ohně té lásky, která jej tak dokonale soudí a již se onen nepřitíl právem tolik bojí! Ať již onen jedovatý pláz na svém panickém útek ztratil možnost Pavla uštknout, nebo svůj jed ztratil, ať ušklí a Bůh učinil tent div nebo jed vyšel apoštolovi z těla v potu jeho úsilovné práce, byla v každém případě „hadí moc“ v jeho životě zlomena.

Je tomu tak i ve tvém životě, drahý bratře, sestro, nebo tě ještě „otravuje“ a vyřazuje onen „hadí jed“ nedůtklivosti, hořkosti, neodpouštění, nezapomínání křivd, závisti, nelásky a pomstyčitosti, v niž si přeješ co nejpřísnější potrestání svých viníků místo milosti pro ně? Proč

dosud trpíš „zmiji“ na svém srdci a na své – tím vším ochromené ruce? Proč toho odporného plaza nesetřeseš v Duchu svatém do ohně Boží lásky na Golgotě, když tento oheň se právě pro tebe stal vysvobozením ze satanské moci a novým životem! Či snad ten nový život z Boha nemáš? Nevidíš, jak jsi dosud celý opuchlý a jak vlastně „pracuješ k smrti“ ve svém ochromení, nečinnosti a těžké „srdeční vadě“?

„Oni pak očekávali, že otec, neb padna, pojedou umře. A když toho dluho čekali a viděli, že se mu nic zlého nestalo, změnivše se, pravili, že jest on bůh!“ (v. 6)

Jak to věrná charakteristika staré lidské přirozenosti podle vzoru ducha satanova! I kdyby byl nakrásně onen jedovatý had mrtev, není ještě mrtvý účinek jeho jedu k smrti! Jak umí člověk zcela samozřejmě očekávat zlé a dobré nikoli! Jaké osobní zadostiučinění má na základě svých vlastních zlých zkušeností ve zlém, které postihuje druhého a ne jeho! Jak se sám cítí „v sedle“, když je jiný sražen! Jako by se jej toto netýkalo a vzápětí nemohl být on sám obětí téhož neštěstí, jemuž nyní se zájmem neúčastněného diváka přihlíží!

Lidé dobře vědí, že zde skutečně nějaká ta „zmije“ je, že dovede smrtelně „ušknout“ – že tu na zemi existuje v lidských životech „hadí jed“, „otok“, „pád“ a „smrt“. Proč postiženého nelitují, za něj se nemodlí, nesnaží se mu pomoci, jej zachránit, že smrti vychvátit, ale obvykle se jen pohoršují, odsuzují a „předvídají“ vždy jen to zlé! Jsme však všem imunní proti tomuto jedu, který v sobě nosíme v podobě výrazného pesimismu a sklonu k nevěře?

A hned je tu další extrém! Přehnaný optimismus, obdiv, pocta, zbožňování člověka. Copak toto patří apoštolovi? Jemu nikdy, ale pouze samému Bohu! Jen On učinil se Saula Tarsenského nového člověka, jen On odstranil účinky satanského jedu v jeho životě. Jen Bůh je Bohem naděje, pravé radosti a pravého optimismu za všechn – i těch nejbeznadějnějších okolností!

Totéž co způsobil v jeho životě, chce učinit i ve tvém. Onen uzdravující a ze smrti osvobozující pohled na „hada z mědi“ – na „povýšeného Syna člověka“, jenž k sobě všecky táhne (J 3:14, J 12:32) má dosud svou aktuální moc i pro tebe, drahý čtenář!

Kk

výklad podobenstiev

Mt 13:24–30, 36–43

Aj toto podobenstvo vysvetlil Pán Ježiš svojim učenikom. Preto si uvedieme len niekoľko poznámok k biblickému textu a aplikáciu pre dnešnú dobu.

Mnohí prekladatelia Písma a vydavateľstvá uvádzajú, že výraz „kúkol“ neodpovedá našej predstave. Nám známy „kúkol“ sa liší od pšenice a dol by sa rozoznať skôr, ako prinesie plod (v. 26). Uvádzá sa, že išlo o „zizániu“, istý druh trávy, alebo o „jílek“ (Žilka), falóšnú pšenici, ktorá sa pri svojom raste veľmi podobá pravej pšenici, ale je neužitočná. Jej zrná sú čierne, plané a nedajú sa na nič využiť. Tak je to na tomto svete so „synmi toho zlého“ (v. 38). Oni sa nevonenok veľmi nerozlišujú od „synov kráľovstva“; nie sú to zjavni hriešníci. Ovocie ich skutkov je však zlé. Pán Ježiš hovoril o farizejoch, že sú „z otca diabla“ (J 8:44), a ti predsa boli všeobecne uznávaní ako veľmi pobožní ľudia, zachovávajúci Boží zákon. Pán Ježiš však odkrýva ich pohnútky, vnútro a musí o nich hovoriť ako o pokrytcoch, pretvárajúcich sa ľudoch, ktorým patrí „Beda!“. Aj v období milosti, keď je na tomto svete cirkev, satan rozsieva svoje semeno. V listoch apoštolov nachádzame mnoho zmienok o „falóšných apoštoloč“ (2K 11:13–15), „falóšných učiteľoch“ (2Pt 2:1), bezbožníkoch a posmievacoch (Júda), „zlých ľudoch, čarodejníkoch, závratníkoch“ (2Tm 3:13), ktorí budú dokonca žiť medzi veriacimi v cirkvi Pána Ježiša a budú pochádzať z „veriacich“. Máme možnosť aj za našich dní presvedčiť sa o tom, že niektorí veriaci sa dali strhnúť falóšnym učením popierajú základné biblické pravdy, opustili poznanie, ktoré vyznávali a o ktorom svedčili desiatky rokov. Takéto zašľpenie nie je ľudským dielom, ale satanským. Ako to môžeme tvrdiť? Podľa ovocia. Ved' oni nežijú hriešnym životom, sú veľmi aktívni, horliví. Ale zanechávajú za sebou „čierne zrná“, rozbijajú prácu cirkvi Pána Ježiša, prinášajú do rodín zármutok, rozdelenie, pretrhli bratské zvyzky, narušili dielo evanjelia. Podobne ako Jannes a Jambres marili dielo Božie skrže Možiša a Árona.

Aké sú Božie myšlienky s nimi? Služobníci by radi „kúkol“ vytrhali, ale majiteľ pola to nedovolí. Aj my by sme radi vynesli rozsudok nad všetkými „synmi toho zlého“, ale nás Pán je zhovievavý. Ved' my, ľudia, nemôžeme vniknúť až do srdca takýchto „falóšných učiteľov“, mohli by sme ubližiť aj tým, čo sú „pšenicou“ a boli strhnuti, oklamani; ale pred Pánom sú úprimní a Jemu verní. Sú vykoná Pán a to v dvoch obdobiah. Poprvé pri vytrhnutí cirkvi, keď „synovia zlého“ zostanú na zemi a budú prechádzať súdom; a potom pred začiatkom tisícročného kráľovstva. Vtedy príde čas žatvy (Zj 14:14, 15), synovia kráľovstva (ti po pravici – Mt 25:33) vojdú s Ním do kráľovstva Otca (Mt 13:43), synovia zlého budú „pokrstení ohňom súdu“, zahynú. Všimnime si, že aj poradie v podobenstve nám naznačuje udalosti pred 1000 ročným kráľovstvom: najprv súd nad zlým a potom až uvedenie „pšenice do stodôl“ (v. 30), spravodlivých do kráľovstva Otca (v. 43).

Toto podobenstvo nás varuje pred duchovným spánkom. „Kým ľudia spali“ (v. 25), nepriateľ pracoval. Nie je tu reč, že by hospodár spal a nedával pozor, ale jeho služobníci! Prečo potom hospodár nezabránil tomu? Podobne sa pýtame: Ked' nás Pán „nespí, ani nedrieme“ a vie o všetkých zámeroch a činoch satana, prečo nezabránil vzniku falóšnych učení a pôsobeniu falóšnych učení? Apoštol Pavel píše o tom veriacim v Korinte, že aj „herezie“ musia byť medzi nimi, aby dokázali boli zjavení (1K 11:19 – pozn. „herezie“ znamená kacištvo, bludárstvo, rozštiepenie, roztržka). Možnosť sklznutia na scestie, padnutia do bludu, prijatia myšlienok odporujúcich Písmu, Božiemu Duchu a učeniu cirkvi Pána Ježiša nás nabáda k bdeniu (Sk 20–30), bedlivému pozorovaniu toho, čo učíme, o čom premyšľame a čo čítame. Na mnohé biblické pravdy sme si zvykli, hoci im nerozumieme a neboli nám zjavené Božím Duchom. Nestačí, keď poviem: „To povedal milý brat X, Y, preto je to pravda!“ Máme sptytať Písma, znova a znova objavovať v nich skryté tajomstvá Božej pravdy a rádovať sa z nich, a tak všetky myšlienky a slová usmerňovať podľa toho, ako Pán zjavia svoje pravdy cirkvi v danej dobe a za daných okolností.

Mohli by sa vyskytnúť názory, že teda – keď kúkoľ má byť ponechaný medzi pšenicou – nemalo by sa tak prísne postupovať voči tým, ktorí hlásajú iné pravdy, falošné učenie. Musíme si pripomenúť, že toto podobenstvo platí predovšetkým o Izraelovi, ale sa plným právom vzťahuje i na cirkev. Prístup satana k „rozsvieaniu kúkoľa“ je rovnaký ako bol a bude v Izraelovi, taký je aj v cirkvi. V cirkvi Pána Ježiša je tiež „kúkol“, ale k cirkvi nepatrí. I v každom živom organizme miestneho zboru kúkoľ môže byť, ale k tomuto organizmu nikdy nebude patriť. Jeho úlohou je, aby bolo zjavené to pravé. Vytrhávať „kúkol“ sa nemá – nemá sa používať násilie, „vyhadzovať von“. To môže len Boh; ale ukázať naň, oddeľovať pravdu od klamu, stavať sa zlému na odpor, to tano! Preto miestny zbor má postupovať podľa Písma a dbať o čistotu učenia i života jednotlivcov. Má súdiť tých, ktorí sú „vo vnútri“ (1K 5:13), pokárať ich a keď niečo nápravy, tak i vylúčiť. Ak je to možné, treba takyto zachraňovať, vytrhávať ich z ohňa (Ju 22-23). Pán zná tých, ktorí sú Jeho!

Tak môžeme aplikovať podobenstvo Pána Ježiša na nás a plniť Jeho vôlu v každodennej praxi nášho osobného života i v živote zborovom.

-jos

(V. časť)

Prohlásime-li, že kresťanstvo není náboženství, mnozí to nechápoú. Jaký je rozdiel mezi kresťanstvom a náboženstvom, by nám mělo osvětlit dnešní za-myšlení nad hinduismem.

Úvodem musíme říci, že v kresťanství rozhoduje Boží slovo – Jeho vôle, a v náboženství rozhoduje slovo lidské – lidská vôle a predstavy. Služba Bohu nemá nic společného s „kultem bohů“. Nelze srovnávať Krista s Beliélem (2K 6:15). Pismo také nepopírá existenciu poľanských kultů a bohů, neříká: „není bohů“, ale upírá jim nárok vlády ve společenství lidu staré smlouvy. „Nebudeš mít jiných bohů přede mnou..., nebudeš se jim klanět ani je ctít“ (Ex 20:3, 5).

Svátek Durgápuždu

Veškeré úsilí člověka přiblížit se Bohu vlastní silou a na základě vlastních představ, byť i s nejhonorosnejším mechanizmem obřadů, zůstává jen lidskou záležitostí – náboženstvím. Dodnes platí skutečnost, že ještě nikdo nebyl a nebude zachráněn a osvobozen od svých hříchů skrze náboženství.

Hinduismus proto není „jedna z cest“, která vede ke spásce, je jen jediným z náboženství. Jako náboženství má hinduismus svoji zvláštnost – nikdo se v něm nevyzná! Je to náboženská džungle i ráj, chaos zvyků, kouzlenictví, kultů, pověr, mytů, sekty, bohů. Všechno to splývá tak dokonale, že nevíš, kde jedno končí a druhé začíná. Nikdo neví, čemu věří, a také na tom nezáleží. Nikdo se neplána na pravdu, ale stará se přede vším o možnost náboženského projevu a její formy.

Nuže, vydejme se dnes na průzkum do „náboženského ráje“, do šerosvitu hinduistických chrámů, lidových slavností a poutí. Seznámíme se s pozorú-

hodnými aspektami náboženství hinduismu.

V Delhi jsem byl svědkem náboženské slavnosti. Stíhalo se a ulicemi se začaly valit davы lidí. Abych nebyl odnesen proudem, uchýlil jsem se do nášeho stojícího autobusu. Kromě pocitu jistoty jsem takto získal slušný přehled situace. Za chvíli se davы rozešly a objevilo se čelo průvodu, a v něm bílý břevec s jezdcem. Za ním kráčel bílý býk, který táhl plošinové vozy s hrajícími hudebníky. Následovaly vozy s dívками a dětmi, kráčející krávy ozdobené koberci a opět hudebníci. Hudba střídala hudbu. Hlavní část tvořily alegorické vozy zobrazující mně neznámé děje z hinduistického života. Byly taženy terénními džipy s množstvím baterií, které zajišťovaly oslnivé osvětlení alegorických vozů. Bílé odění starci symbolicky předávali davu oheň, jiní rozdávali sladká zrna. Na jednom z vozů seděla na soše krávy dívka, zobrazující bohyňu Parvati s lukem. A opět hudba, tanec, zpěv a smích. Průvod uzavírá vyšňořený a pestře pomalovaný slon. Slavnost pořádaná pro závavu boha i lidí skončila, rozjařený dav se rozchází.

Takových pestrých lidových slavností je mnoho. Mezi zvlášť významné patří Svátky vozů v městě Puri. V určený den se objeví ve městě čtyřposchodové až deset metrů vysoké ozdobené vozy na mohutných kolech a na nich trůnů bůh Džagannáth. Je vezem na návštěvu do chrámu na druhém konci města za účasti miliónů vyznavačů, kteří věří, že pro jejich spásu stačí, aby se dívali do jeho výkých talířových očí.

Dalším svátkem je Durgápuždu. Probíhá v celé zemi v nejrůznějších způsobech několik dní. Sochy bohyně Dury, ozdobené papírovými ozdobami, květy a šperky, jsou vystavovány veřejnosti. Na některých místech až sedmimetrová socha z bambusu a papíru se představuje ve vítězném boji s démonem. Dobro nakonec zwítěží. Když je slunce „napůl“, ne dříve, se sochy zapálí za velkého jásovu a vřítilého bubnování.

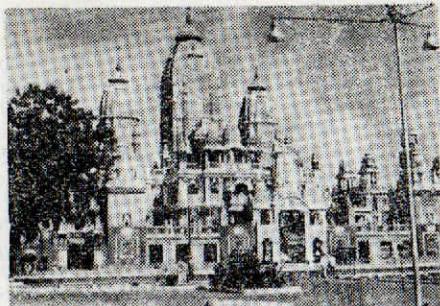
Největší pouť se však odehrává na soutoku řeky Gangy a Jamuny u Iláhábádu. Indové dokonce věří, že do soutoku vtéká i třetí neviditelný tok mystické řeky Sarasváti. Pouť nazývaná Kumbhméla se koná sice každý rok, ale

nejslavnější je jednou za dvanáct let v době, kdy slunce stojí ve znamení Skopce a Jupiter ve znamení Vodnáře. Prostor se zaplní milióny poutníků z celé Indie, vzdálených i prostých, svatých mužů, joginů a žebráků. V této době se podle hinduistické věrouky zde soustředí nadpřirozená moc v koncentrované podobě. Z rozsáhlého rituálu poutníci dnes dodržují – holení, koupání a placení poplatků. Oholit se musí každý vlas a chloupek, dokonce i obočí a rasy. (Až na výjimky u některých kast.) Vlasy se pak vhodí do řeky a za každý vlas se slibuje odpustění mnoha převlečení a dlouhá léta v nebeské říši. Pouť trvá celý měsíc, ale v době, kdy postavení planet je zvlášť příznivé pro hromadné koupání, je nával nepředstavitelný. V roce 1954 tam bylo šest miliónů poutníků a když došlo na jednom místě k panice, bylo tam ušlapáno tři sta lidí. Kumphémela je skutečně největší lidová pouť, největší melá na světě. Je to skutečnost dneška, myšlenkový svět dnešního hinduismu, nížním neohraněném výry v zázračnou moc, součást národní historie a kulturního dědictví Indie.

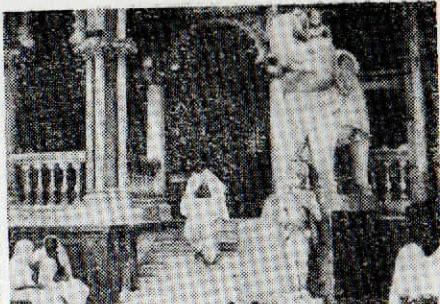
Jak bylo řečeno, zájem o návštěvu poutních míst je proto tak veliký, protože pravověrný hinduista svou účastí získává odpustění hřichů a zásluhy pro další život. Neváhá proto podstoupit cestu tisíce kilometrů dlouhou, plnou útrap a utrpení.

Hinduistické chrámy stojí jednotlivě, ale často tvoří celá chrámová města. Mnohé z nich jsou fantastickým bohatě a vlastním velké pozemky. Mají bizarní tvary. Vně i vnitří jsou bohatě zdobeny krásnými reliéfy, soškami bohů a bohyň, zástupy hrajících hudebníků apod. Nejsou zvláštností také náměty erotické, oslavující početí nového života. Spojení náboženství a sexuality je důležitým projevem poľanské posvátné tradice.

Za svého pobytu jsme navštívili spoustu chrámů a vstup do každého z nich je nepochyběně velkým zážitkem. Uvnitř je tajemné, fialové světlo, slizké mokro, protože se všude sráží pára z dechu, ohňů a chrámové kuchyně. Vzduch je prosycen vůní kafra, květin, kadidla, cukroví a ovoce. Zpodobněný bůh či bohové díl v obraze neb soše. Vzhledem k tomu, že musí být často buzeni ze spánku, aby sou-

Hinduistický chrám

Chrám Jainistů

středili svoji pozornost na přinášenou oběť, ozývají se prostorem chrámu zvuky zvonů, bubenů a troubení na lastury. Bohové nesedí stále na svých mísťech, ale ráno po probuzení jsou myti, parfémováni, oblékáni květinami, kremeni a nakonec ukládáni k spánku do ložnice. Toto vyznavači se zájmem sledují po celý den. Část přinášené oběti bůh sní (je nakrmen) a zbytek vraci vyznavači.

Každý pohyb, každé slovo a úkon v chrámu je stanoven hinduistickým katechismem. Připomeňme si, co se např. stanoví při vstupu do šivaistického chrámu: – vstupujeme bosí. V chrámovém nádvoří se zastavíme a proneseme základní mantru (kouzelnou průpověď): „om nama ūvaja“. Před kamenným sloupem – symbolem linga, padneme na zem a myslíme na to, že se za chvíli octneme v přítomnosti boží. Vstoupíte do chrámu a před sochou boha Ganéše, syna Šivova, tlustého boha se sloni hlavou, se symbolicky potrestáte – třikrát si napohlavujete a vytaháte za uši. Postoupíte do svatyně a oslovíte menší božstva střežící dvěře, slovy – „dovolte, abych vešel já, nehodný otron, a uctíval boha“. (Tolik pro představu.)

Obřad v chrámu vrcholí předáním obětních darů brahmanu, který je předloží ve svatyni všech svatých vašim jménem před kamenný lingam – symbol boha Šivy. Mává tam světly a kandidem za zvuku zvonků a troubení mušlí. Po chvíli se vraci a předává vyznavači tzv. Prasád (hinduistické svaté přijímání) z obětních darů spolu s věnečkem květů a posvátným popelem, který se nanese na čelo. Obětuje, kte-

rý dychtivě sledoval každý pohyb brahma, je odměněn vrcholným zážitkem, neboť „viděl boha, pocitil rozkoš až v kostech, srdece mu roztálo a z očí se mu začaly ríznout slzy jak vedopád“ (praví katechismus na str. 100).

S pocity lítosti nad pomíjivostí a marností všeho náboženského úsilí jsem se procházel přítmim chrámu bohyň Kali (bohyň války). Socha byla ozdobena věncem z lidských lebek. Kněží se zabývali obětováním malého černého kůzliatka. Pozorně jsem sledoval děj kolem sebe, ovlivněn magičností a sugestivností celého prostředí. Náhle jsem zjistil, že jsem sledován mladým knězem. Naše pohledy se setkaly. Vydržel jsem pohled jeho jiskrných černých očí. O chvíli později jsem byl velice překvapen, když tento kněz ke mně přistoupil a vložil na mou šíji věnec květů a na mé čele vyznačil červenou tečku. Je to indický způsob pocty. Dodnes se nemohu zbavit dojmu, že přičinou tohoto projevu sympatií je zvláště schopnost Indů vnímat duchovní stavu.

A nyní několik poznámek ke kněžím a obětem. Přinášení obětí v hinduismu je věc velmi složitá a neobejdě se bez kněze. Věřící nesmí sám ani zavěsit věnec na hlavu sochy. Je proto jeho celý život svázán s knězem. Rodinný kněz denně obchází své zákazníky, protože v každé rodině se denně něco děje a nemůže se dít bez něho. Zúčastňuje se obřadů před narozením dítěte, při narození dítěte, vypracování horoskopu, očištění, udělení jména, první krmení rýží, udělení posvátné šnůry, zásnub, sňatku a tak dále, až vše končí obřadem za zesnulého. Celý život hinduisty, každý den od rána až do

večera od narození až do smrti je svázan náboženskými předpisy. Knězi dále přísluší přečíst v rodině horoskop před významným podnikáním, doporučit, kdy nastoupit cestu, zúčastnit se obchodního jednání, zkoušek, svatby atd. Cestovat v sobotu a neděli není vhodno, v úterý a středu jen na jih. (Při výstavbě vysoké pece za účasti čsl. expertů ve státě Bihar, stanovili termín zahájení provozu několik minut po půlnoci, nikoliv technici, ale podnikový kněz, astrolog.)

Chrámoví kněží jsou vzdělaní, musí ovládat písmo, obřady, znát sanskrat a filosofii. Při obětování je kněz důležitější než bůh, boží jen asistuje. Kněz je nepostradatelný a obětování se přikládá taková důležitost, že: „svět je vždy denně znova vytvářen v chrámu – a slunce by dojista nevzešlo, kdyby kněz nevykonal oběť.“

Brahmíni studují dvacet let každou ze tří až čtyř véd a tudíž teprve po uplynutí 36–48 let je jim dovoleno (dožíjí-li se) provádět i nejsložitější oběti. Takovou složitou oběti je Asvamedha. Kdo koná tuto oběť, „dojde splnění všech přání a dosáhne všech výsledků“. Tato oběť je vespasné – lečí vše, vykupuje vše a smířuje vše.

Ranní obřad pravověrného hinduisty obsahuje tolík úkonů, že trvá až 3 hodiny. Potřebuje k tomu množství rituálních nádob, lamp a náradí. Předpis stanoví, jak se má mýt, sedět, oblékat se, meditovat, kupat, čist posvátné texty apod. Není národné, že pro množství zmíněných úkonů se otvírají indické úřady a školy až v 10–11 hodin.

Nebudeme dálé rozvíjet také skutečnost, že Indové silně podléhají vlivu astrologie, čárkám, kouzlům a černé magii.

Myslim, že uvedené postačí a že můžeme vystoupit z přítmí „náboženského ráje“, kde ze všech stran zní: musíš činit, činit, ČINIT. Činit dobré skutky, přinášet oběti, zúčastňovat se pouťí, dodržovat předpisy. Zádné náboženství na světě nepropracovalo systém obřadů a příkazů do takových podrobností, jako právě hinduismus.

Křesťanství stojí na jiném základě a nese jiné poselství: Bůh tě miluje, člo-

věče. Sám nejsi schopen se spasit a najít cestu k Bohu. Spasení je hotovo, Bůh je učinil sám ve svém Synu Pánu Ježíši. A v tom je zásadní rozdíl mezi náboženstvím, které k činům vede, a křesťanstvím, jež platnost toho jedinečného Božího činu zvěstuje. Spasení přichází shora, je darem Božím a jako dare se přijímá. Bůh dává život, radost a svobodu od hřicha zádarma. Stát se křesťanem je milost. Teprve jako projev díků a vděčnosti Bohu následuje přikladný bohulibý život.

Pravé křesťanství tedy v zásadě náboženstvím není, ale lidé z něho náboženství učinili. Opustili vnitřní bohatství ducha a nahradili je obřady, záslužnictvím, mrtvou formou. Je jim milejší okázalost, lesk a citové vzrušení víc, než pravda. A tak každé povrchní laciné hledání spásy ztrskotá. Platí dodnes: „Vy se modlite a nevítěte čemu“ (Jan 4:22).

Milý příteli, nepatříš mezi ty, kteří „také věří“ jen tak formálně pro vlastní uspokojení? Nejsi jen nábožným člověkem?

A nakonec dáme slovo hindům, kteří ve srovnání s námi – Evropany neměli dostatek opravdového světla poznání, ale šli za ním a usilovali o ně celou bytostí. Byli v pravdě hledači „světa skutečnějšího a nedotknutelnějšího, který je pravým domovem ducha“. Zápasili o duchovní výši života ve než čtyři tisíciletí tak, jak nikde na světě. V tomto úsilí nemají konkurenco.

Jak bolestné však je toto konstatovalo. – „Avšak lidská spekulace nedosáhne ideálu. Jsme si daleko více vědomi hlobky obkloupující nás temnoty než možnosti rozptýlit ji plápolající pochodní, kterou něst se nám dostalo výsadou jako dědicům velké minulosti. Po všech pokusech filosofů stojíme dnes ve vztahu k posledním problémům asi tak blízko, jako daleko jsme stáli před davnými věky a kde snad budeme provádět stát pokud jsme lidmi, připoutanými jako Prometheus ke skále tajemství použív naši konečné myslí“ S. Radhakrišnan – Indická filosofie II.).

-šek-

● Dvěře milosti jsou vždy otevřeny, ale v Božím úmyslu není vhánět lidí dovnitř!

M

Máme radi sladký úsmev bratov

Páči sa nám usmievaré myšlienky
v službe

Radi prijíname malé i veľké
lichôtky

Tešíme sa z návštavy sympathetickej sestry

S radosťou navrhujeme a spievame pieseň
s peknou melódiou

Unáša nás vzducholod'

vlastného nerobenia nič

Hreje nám nielen údy rozkúrená pec

keď vonku vyje meluzína

(hoci sa práve nedaleko začalo zhromaždenie)

Menej alebo viacej si pochutnávame

na medovom pláste života-

Do atmosféry našich obľúbených obeti

sme zamiešali med

Napriek tomu sme prehlásili:

Náš vzor je Kristus

On sa však nezvykol skadko usmievať

v Jeho slovách nebolo úsmevných pasáži

z medovej „vaty“

On odmieta malé i veľké lichôtky

Tešíli ho silzy kajúcej hriešnice

Určite poznal clivé tóny

piesní na cestu hore do Jeruzalema

Nemal si kedy urobil víkendový odpočinok

Do nečasu ľudskej zloby šiel

v plásti a sandáloch lásky

Nemohol mu chutiť medový pláster

z tridsiatich troch rokov

Do vlastnej „obilnej sebažerty“

nezamiešal ani kvapku medu

V trojnej ohňovej obeti nebudé med [] 3.M.2.11

V úprimnom pokáni sme sa opýtali sami seba:

Nebude nám odrazu chýbať med?

Odpoveď budeme hľadať

ešte dnes večer doma

ešte zajtra ráno v práci

pozajtra poobede v zhromaždení

Pri víťazstvach i prehrách

Pri sklamani i pri povodni radosti

Pri zdraví i pri neznaseľných bolestiach

v krížoch

Pri obyčajnom živote krištovca

až kým sa nebudú usmievať srdcia

až kým nás nebude vládať odpísat'

pohana

až kým nám nebudú milé vrásky

opustenej sestry

až kým jednohlasne nezaspevia vlastná

skúsenosť Žalm 23

až kým nevydržíme ani chvílu

bez tvrdej roboty na Božej roli

až kým náš život nebude posoleným
osúchom

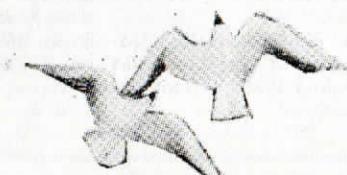
z bielej a jemnej muky

s olejom a bez kvasu hriechá

Ešte včera čakal Pán

na môj i tvój dar obilnej ohňovej obeti

-jk-

O slově HALELUJAH

Slovo Halelujah je hebrejský výraz, složen ze slov Halelu-Jah a znamená „Chvalte Hospodina“. Nacházíme je v knize Žalmů a v knize Zjevení. Tohoto zvláštního chvalořečení je použito při ukončení určité doby a poměrů a zároveň na počátku jiné doby, doby neomezené vlády Pomazaného Božího a Syna člověka. Z toho je jasné, že ještě nenastal čas zpívat Halelujah v jeho pravém významu. Nejzřetelněji to vidíme ve Zj 19:1–6, jediném místě NZ, kde se toto slovo vyskytuje celkem čtyřikrát. To nám připomíná, že slova Halelujah by se nemělo běžně používat.

Proč uvedeného slova nikdy nepoužili pisaté evangelii a epištol? I to nám naznačuje, že ještě nenastal ten čas, kdy Jebo chvála naplní celou Zemi, ba i celý vesmír. To je podle našeho poznání jeden důvod, proč tento výraz se nachází v NZ jen v knize, která je zařazena na konec Bible.

Sledujme nyní, jaké místo v knize Žalmů zaujmí slovo Halelujah. Nejdříve si všimněme, že posledních pět žalmů slovem Halelujah začíná i končí (pozn.: Kraličtí překládají někde toto slovo českým „Chvalte Hospodina“ – Z 147:1, 135:3). V nich je vyzván k chválení Boha celý vesmír. Všechno stvoření by mělo Bohu sloužit a Jebo chválit. A v žalmu 150. je dvanáctinásobnou výzvou k chválení pozváno všechno, „co dýše“. V tomto je velká oblast přemýšlení pro ty, kteří milují Boží Slovo.

Slovo Halelujah nikdy nestojí uprostřed žalmu, ale vždy na počátku nebo na konci. Jen 10 žalmů tímto slovem za-

činá (z nich Ž 135. nadpisem a ve v. 3.), ale 13 jich jím končí. Z pořadí žalmů, ve kterých je slovo Halelujah obsaženo, vyplývá, že nejdříve je zdůrazněno ukončení něčeho starého a pak následuje nové. První dva žalmů, kde se Halelujah nachází (104:35 a 105:45), tímto slovem končí. Osm žalmů má toto slovo na počátku i na konci (106, 113, 135, 146, 147, 148, 149, 150). Číslo osm vyjadřuje vzdáni se starého a uvedení nového.

Kniha Žalmů je dělena na 5 knih (viz ŽS 1/74). Žalmy se slovem Halelujah nikdy nejsou uprostřed těchto knih, ale vždy na jejich začátku nebo na konci. To nám opět potvrzuje, že žalmy s tímto slovem vyjadřují ukončení a počátek události, dějin apod. Proto výraz Halelujah nacházíme na konci Bible, ve Zj 19:1–6. Poslední kniha žalmů má mnoho podobného s poslední knihou Bible. Důležité je také to, že u žalmů se slovem Halelujah nejsou uvedeni jejich autoři. Mnozí z toho vyvozují, že tyto žalmy vznikly v době po zajetí. Ale nemá nám to říci ještě něco hlubšího? Neukazuje nám, že při uskutečnění tohoto Halelujah ustupuje člověk úplně do pozadí?

V citovaných žalmech se nevyskytuje slovo Sélah. Výklady, co slovo Sélah znamená, jsou různé; jedno se však zdá být jasné: je s ním spojena pomlka. Z toho můžeme vyvodit, že při naplnění slova Halelujah nebude už žádná pomlka.

Všimněme si ještě, že první Halelujah následuje po soudu nad bezbožnými (Z 104:35), a totéž nacházíme u prvního Halelujah v NZ (Zj 19:1–3). V obou verších nacházíme ještě mnoho společných myšlenek, které bedlivý čtenář Pisma jistě objeví. Poslední, čtvrté Halelujah ve Zj 19:6 je nejsilnější! Přehluší všechny ostatní, protože se nejedná o soud, ale o milost. Svatba Beránkova je onen zvláštní předmět Jeboho srdce. Milost přehluší soud, nové překrývá staré. Jak slavný, veliký a vznešený je výhled k tomuto překrásnému vyústění Halelujah v novém, věčném stvoření!

přípr. E. K. a L. M.

● Krásá srdce se ukazuje také v obličeji.

● Naše chyby vzbudí většinou více rozruchu nežli naše ctnosti.

NEBO

Nebo je príbytok Boží; v Písme sa ním niekedy nepriamo označuje Boh sám. Keď napríklad Máronotratný syn vyznáva, že zhrešil proti nebu (a svojmu otcovi), myslí sa tým, že zhrešil proti Bohu. Lebo každý hriech je hriechom v prvom rade proti Bohu. Zároveň každý hriech a bezbožnosť sú objektom hnev u Božieho. To je prvé, čo na tomto mieste spomenieme.

Hnev Boží sa zjavuje z neba na každú bezbožnosť a neprávosť ľudí, ktorí zadržujú pravdu neprávoustou. Fyzicky to okúsieli už temer na začiatku dejín obyvateľia Sodomu a Gomory, keď Boh dal, aby na nich „upršala síra a oheň od Hospodina z neba“. Ponechajme bokom úvahy, či tieto veci prišli priamo spred tváre Božej; tu nám ide o to, že Boh sa angažuje, aby vyjadril svoj postoj k hriechu a tak dal „výstražný“ príklad tým, ktorí mali v budúcnosti páchať bezbožnosť“. Jeho hnev je kvalitou od Jeboho charakteru neodlúčiteľnou, bez neho „by prestal byť plne spravodlivý a Jebo láska by zdegenerovala na sentimentalitu“ (R. V. G. Tasker). Je to naskreze dôsledný príklad Jeboho povahy rovnako ako láska. Nateraz je zmierňovaný Jebo milosťou, ale príde čas, keď sa v plnej sile prejaví v Jeboho súde; to je ten hnev (Rim. 5:9), od ktorého Pán zachraňuje tých, čo v Noho uverili.

Keď Ho raz neprijali v samaritánskom mestečku a učenici – odvolávajúc sa na príklad Eliášov – navrhovali, že zvolajú na pomstu oheň z neba, povedal im, že neprišiel zahubit ľudské duše, ale spasiti. To je to druhé, čo si pripomienieme.

Pán prišiel! Hoci sa narodil v tele, prišiel k nám, pozemšťanom, z iného sveta, z neba. „Prvý človek zo zeme, zemský, druhý človek – Pán z neba.“ Židia boli hrdí na to, že sú potomkami tých, ktorých bol Boh sýtil manou z neba, nadprirodzeným pokrmom. Ježiš totiž ich presvedčenie nekoriguje, ale poukazuje na to, že On sám je ten pravý chlieb, zostupujúci z neba, ktorý dáva svetu život. Život pochádza z neba. „A ten život sa zjavid, bol u Otca a zjavid sa nám...“ Život nie je produkтом zeme ani žiadneho úsilia zemského človeka, ale má svoj pôvod v Bohu. Jemu sme povinní ďakovať za život vo všetkých jeho formách, najmä však za „dar, ktorý sa nedá vyrozprávať“, za milého Jeboho Syna.

To tretie: požehnaná a slávna skutočnosť, že z ľudí, ktorí o Bohu nestáli, ďa boli Jebo piateľmi, povoláva svoj nebeský ľud. Prichádzajú už po viac než devätnásť sto ročí, zo všetkých národov, kultúr, jazykov, bez ohľadu na svoju minulosť, biedu mravnú a duchovnú, otroci i vladári, vzdelení i jednoduchí, pohani a Židia... a budujú sa v jednu spoločnosť, spoločnosť ľudí s nebeským určením, ľudí aspoň z čiastky odrážajúcich charakter svojho nebeského Pána. Do akej miery sú nebesky orientovaní, do takej sú tu na zemi užitoční. Už v druhom storočí neznamý pisateľ tzv. Epištoly Diognetovi o nich napísal: „Kresťania sa neodlišujú od ostatných v ich okolí ani jazykom ani obyčajom. Nežijú vo vlastných mestách, ale všade tam, kde komu prichodí žiť, medzi ostatnými ľudmi. A predsa je ich situácia zvláštne paradoxná: hoci sú obyvateľmi svojich miest, sú tam ako prichodzí. Podieľajú sa na všetkom ako občania, znášajú však všetky nevýhody ako cudzinci... Ich existencia je na zemi, ale občianstvo v nebesiach. Milujú všetkých, a sú prenasledovaní od všetkých...“ V priebehu dejín sa tieto slová mnohonásobne osvedčili, hoci neplatí, že by vždy a všade boli prenasledovaní, tak ako nie vždy a všade dokázali všetkých milovať.

Je to spoločenstvo ľudí, ktorí sa obrátili od modiel k Bohu, „aby sme slúžili Bohu, živému a pravdivému, a očakávali Jeboho Syna z nebies... Ježiša, ktorý

nás vychvacuje od prijdúceho hnevú." Naše občianstvo je v nebesiach. Odtiaľ opäť príde náš Pán a s Ním aj Jeho odplata. A to by nás malo viesť k čo najväčšiemu vypätiu slúžiť Mu tu na zemi, robiť dobre všetkým; tu na zemi žiť rozumne, spravodivo a pobožne. Mnoho dobrého už Boh vykonal na zemi skrze Cirkev, a bude i ďalej konáť aj skrze nás... ak naše zdroje sú v Nom a naše pohnutky vyvierajú z tuzby, aby Ho ľudia oslavovali; nášho Otca, ktorý je v nebesiach.

-mk

„Pak ho videlo viac než pět set bratří najednou – většina z nich dosud žije, některí však už zemřeli.“

1. Korintským 15:6

Vzkříšení Pána Ježiše bylo a je ostrie napadáno a odmítáno. S tímto vzkříšením totiž stojí a padá kresťanství. Není-li pravdivé, je třeba kresťanství nadobro odvrhnout jako klam podvržený skupinou velkých lhářů nebo v nejlepším případě oklamaných hlupáků kdysi na začátku našeho letopočtu. Je-li však tato zvěst pravdivá, nelze otálet ani okamžik, ale podídit celý svůj život této skutečnosti. Apoštol Pavel si to uvědomoval, když psal: „A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu... Ale Kristus z mrtvých vstal!“ (1K 15:17–20).

Je to vůbec možné tvrdit ještě dnes, po tak mnoha letech?

1. Pochybovači nejhrubšího zrnu pokládají zvěst o zmrtvýchvstaní Pána Ježiše za pouhý výmysl. Není ale myslitelné, aby lež změnila společnost zbabělců na hrdiny, vedla je k životu plnému oběti, končícímu nejednou umučením. Z psychologie víme, že lež činí člověka zbabělým. Pozorný čtenář potvrdí, že ani Šimon ani ostatní učedníci nebyli z materiálu, z kterého jsou uhněteni podvodníci. Vypadají spíše na ty, které je možno podvést, než na podvádějici.

2. Jiní tuto zprávu odsouhají do říše legend. Zapomínají však, že záznamy o vzkříšení jsou už z rané doby, kdy legenda ještě nemůže vyrůst. Citovaná epištola Korintským je psána kolem roku 56 n. l., tedy 30 let po události. To, že mohl apoštol Pavel tak veřejně a s tak krátkým odstupem času popsat tento zvláštní zázrak, odpovídající veřejnému mínění a zájmu nepřátel dokazuje, že zmrtvýchvstání Pána Ježiše není legendou, ale jistou věcí. Rovněž v žádném kázání apoštola nenajdeme zmínu o hrobě. Skutečnost prázdného hrobu byla samozřejmou věcí, kterou bylo těžko popřít, ale lehce dokázat. Sporná nebyla fakta, ale jejich vysvětlení.

3. Když je tedy Kristovo povstání z hrobu historickou pravdou, nabízí se ještě jedna možnost, jak se může lidské svědomí vyhnout odpovědnosti, vyplývající z této skutečnosti. Všechno se údajně dá vysvětlit přirozeně jako psychologické či parapsychologické jevy. Jedním z těchto pokusů bylo rozšíření zprávy bezprostředně po Velké noci, že učedníci ukradli tělo. Už jsme si vysvětlili, že žádný podvod nemůžeme sloučit s charakterem a pozdějším jednáním těchto lidí. Nikdo nedokáže trpět a umírat pro smyšlenku. Nehledě na to, že při mučení, kterému byli učedníci později vystaveni, by někdo z nich takovéto tajemství prozradil.

Nabízí se dále argument, že tělo přemístili sami členové Velerady, nebo Římané. Když ale během sedmi týdnů celý Jeruzalém vřel touto zvěsti, nebylo nic snadnejšího, než ukázat pozůstatky Ježišova těla a tím zastavit šíření této zprávy. Ale neučinili tak, protože nemohli. Neměli Kristovo tělo!

Z podobného dôvodu neobstojí mínění, že ženy jdoucí s nakoupenými mastmi k hrobu, nenašly ten pravý. Osoba, ktorá se s nimi potkala jim prý ukázala jiný hrob. Proč by ale nepřátele Kristovi toho člověka nepřivedli na veřejnost a netlumili tak zvěst o Vzkříšeném? Navíc to byly svým přístupem k „mrtvému tělu“ svého Pána praktické ženy, nepodléhající halucinacím. Věděly co dělají, nemohly se jen tak mylit. A když se zmýlily, Petr a Jan, kteří se běželi přesvědčit o pravdivosti jejich slov, nemohli se dopustit ve svém kritickém – důkazovém – přístupu „téže chybou jako ony“.

4. Nejméně podobný je názor, že Pán Ježiš byl v hlubokém bezvědomí, z kterého se po třech dnech probudil. Není možné, aby se člověk po třech dnech bez ošetření a stravy natolik probral, aby se vyprostil z popruhu plátna, odvalil kámen, zastrašil římské stráže a nakonec vzbudil u učedníků dojem vítěze nad smrtí a hrobem. Takový mocný dojem, který byl základem změny jejich života a základem statečné kazatelské práce.

5. Věřící člověk se může setkat s ještě jednou námitkou. že totiž zjevování se Pána Ježiše byly halucinace, či jiné parapsychologické jevy. Ovšem i tyto mají své zákony. Může jim například podléhat člověk neurotický s labilní nervovou soustavou a ne 500 lidí najednou! Marie Magdaléna možná, ale ne pochybovačný Tomáš či střízlivý rybář Petr. Halucinace se týkají, jak známo, věcí očekávaných, toužených. Žádný z učedníků však se vzkříšením Pána Ježiše nepočítal. Když jim ženy běží oznámit zvěst o prázdném hrobu, nevěří jim. Tomáš pochybuje do doby, dokud se nesetká s Pánem tváří v tvář. První jejich reakce je úžas, strach a pochyby. Na cestě do Emusu jej „nemohou poznat“... Kristovi přátelé jsou velmi vzdáleni toho, aby vyčkávali jeho příchodu. Uznali jej až po dlouhém váchání. Vira v zmrtvýchvstání byla mimo farizejskou skupinu vůbec cizí židovskému duchu, zaujetému jen časnými věcmi. Saduceové je rozhodně popírali, farizeové sice připouštěli, ale jako vzdálenou odměnu všech spravedlivých a tito byli právě největšími Kristovými oponenty! Odpor proti připuštění tak neobyčejného porušení zákonů smrti byl u Židů tak obrovský, že učedníci nepřesvědčilo ani vzkříšení syna vdovy z Naim, Jairovy dcery, ani Lazara. Ale když se přesvědčili, jejich jistota byla tak pevná, že ji nesli neochvějně dál, proti všemu veřejnému mínění, do celého světa.

Tento „vyvolený národ“ vydal Pána Ježiše Krista na smrt doufaje, že s ním skoncovat. Ale smrt ho odmítala, jako ho odmítli Židé a lidstvo si ještě nevyrovnat. Úcty se zavražděným, který vysel z hrobu, aby ukázal bok, na kterém římská kopí navždy odkrylo srdce milující těch, kteří jej nenávidí“.

Větším a nepochopitelnějším tajemstvím našemu rozumu není ani tak Jeho zmrtvýchvstání jako Jeho lásku, v níž za nás nehodné zemřel, aby nás vykoupil a zachránil pro Boží náruč (2K 5:15)!

-ma

ZDANIE A SKUTOČNOSŤ

Pred pár rokmi vystavovali v Londýne zaujímavý obraz, ktorý sa pri pozorovaní zo vzdialenosť javil, ako keď sa niekto so sklonenou hlavou a zloženými rukami modlí. Avšak z blízka pozorovateľ zistil, že dotyčný sa vôbec nemodlí, ale žmýka citrón do pohára od pálenky.

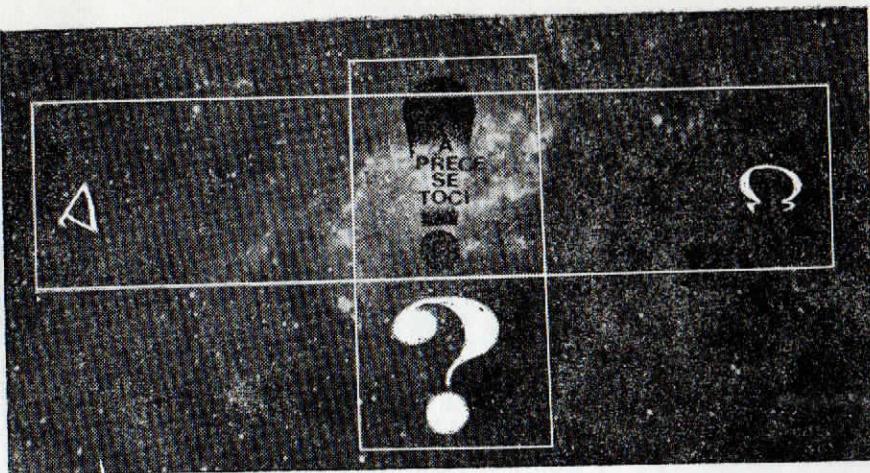
To je nezriedkavý obraz ľudského srdca. Pozorujúc povrchne, všetko sa zdá pekné, dobré i šťastné, ale keď ho starostlivo skúmame, v ľudskom srdci je zlo a prevrátenosť a to tam zostáva, pokiaľ ho Duch Svätý nezmení a neprerodí.

„A to je ten súd, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia viacej milovali tmu ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé.“

Zdanie môže často sklamat.

-jp

● Žízeň a hlad po nebeskej Božej spravedlnosti čini srdce vnímavé pro napomenutí.

Kdo by neznal památný výrok slavného hvězdáře GALILEA GALILEI,¹⁾ jímž dovršil své vědecké a morální vítězství nad trapnou snahou vládnoucí středověké církve zachraňovat své omyly a tím i vlastní otlesenou prestiž násilím.
Žádný takový teror a násilí nemůže natrvalo zprovidit ze světa objektivní pravdu, žádné tmářství odolat vítězné moci světla!

Kdo by dnes nevěděl, že naše Země je pouhou menší oběžnící naší sluneční soustavy a nepatrným zrnickem v nezměrném vesmírném moři a ne jeho centrem!?

Kladme si otázku, zda onen historický spor byl vůbec nutný a zda se tehdejší „církve“ musela tak zjevně blamovat jako odpůrkyně pokroku lidstva, který přece na druhé straně podporovala? Je pravda, že její nábožensko-filosofické myšlení vychází z bible — a z bible se nedá k jinému závěru dojít, než ke geocentrickému! Zde je důvod onoho zdánlivě nesmířitelného rozporu v neomytnosti Božího slova a papže — a ve vědeckých poznatcích nesporných pravd s příslušným bojem a autoritou.

Boží slovo je vskutku neměnné, nadčasové a neomylné. Je ve své DUCHOVNÍ povaze vskutku **geocentrické!** Cožpak si Bůh ve své předivné radě nevyvolil naši porušenou a nepatrnou Zemi za centrum, za dějiště realizace svých odvěkých plánů ve zjevení své věčné Pravdy, Moudrosti, Lásky a Milosti – sebe samého v PÁNU JEŽÍŠI KRISTU – svého mesiášského záměru?

Což Bůh neuskutečnil právě na Zemi své úžasné dílo vítězství nad hřichem, smrtí a peklem ve svém milovaném Synu – své dílo záchrany hříšníka? Což neučinil právě jeden z nejmenších nářídků největším nositelem svého světla, jednu z nejmenších zemí a jedno z nejmenších měst průsečníkem všech lidských dějin a jeden z nejbezvýznamnějších kopců nejproslulejším ze všech výšin lidského umu a poznání? Mohla právě pravá velikost Boží ve své vnitřní krásce více zazářit než v podmínkách naší zemské malosti? Neotáčí se slunce Boží lásky, milosti a milosrdenství dosud stále kolem porušeného zemského lidství v jedinečné zvěsti světla a tepla Božího evangelia? Není naše Země a její lidstvo obyvatelé v pravém smyslu slova centrem pozornosti celého vesmíru a nebe? Kde, kdy, kým a jak může být vůbec dosaženo vyšší etické hodnoty a krásy, již navěky představuje LÁSKA NA KŘÍZI ZJEVENA A DOKAŽANÁ V nejhorších podmínkách lidského bytí?

Je tedy tento „biblický geocentrismus“ v nějakém rozporu s vědou a může se vůbec dostat do rozporu s „vědeckým heliocentrismem“ či s vědeckým světovým názorem?

Proč vůbec došlo a ještě i může docházet k osudné pří? Pro TELESNOST veričich, kteří zaměnili a zaměňují duchovní věci za tělesné, duchovně-mrvní zápas za politicko-mocenský světlo za temnotu, zpátečnictví za pokrok, neomylnost Boží za lidskou

omylost. Není, protože ani nemůže být, rozporu mezi pravdou Božího slova a vědeckými pravdami právě tak, jako ne mezi duchem a hmotou, energií a materií, přírodními zákonů a lidským životem, protože se pohybují ve zcela jiných rovinách ajen v jejich styčných bodech – ve vertikále a horizontále – V KRIZI – v dialektice jejich vzájemného ovlivňování je pravý objektivní pokrok pro „dialektického člověka“ – bytosti stvořené k růstu!

Kéž bychom to pochopili a nesnažili se „zatahovat vědu“ do věcí duchovních (lidské sily a vědomosti tam, kde platí pouze Boží zjevení!) a nechtěli zase naopak z pozice Písma diktovat vědě! Tím méně pak zatahovat duchovní věci do mocensko-politických či naopak zneužívat mocenských pozic k vnucování vlastních názorů (a jakmile jde o vnucovaní – tedy vždy tělesných, ne Božích!) jak v církvi, tak i mimo ni. Sebelepší úmysl „stůj co stůj“ zachraňovat něco, co není z Boha, co není vskutku Boží pravdou, stojící suvereně nade vším, co člověk je a poznává, je jen na překážku a místo požehnání přináší trapný nezdar.

Jak vžácne, nám dosud tak málo pochopené a nedoceněné je slovo našeho Pána: „Já jsem ta cesta, PRAVDA a život, žádný nepřichází k Otcí než skrze mne!“ (J 14:6). „Poznáte PRAVDU a PRAVDA vás vysvobodí“ (J 8:32) a ono věčné slovo: „Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, MILOST a PRAVDA skrze Ježíše Krista stala se“ (J 1:17). Která? Ta lidská, vedecká, dílčí a relativní? Ne! Ta duchovní, věčná, BOŽÍ, kterou On skryl před „moudrými“ a „opatrnými“ tohoto světa a zjevil ji – NEMLUVNÁTKŮM! (Mt 11:25). A tak se Boží slovo nemýlí, ale mylíme se my – „papežové“!

¹⁾ Galileo Galilei († 1642), Ital z Toskánska, věstranný badatel – vynalezl teleskop, založil vědeckou mechaniku (objevitel zákonů přímočaráho pádu těles). Rímskou inkvizici r. 1633 donucen odvolat tvrzení o pohybu Země kolem Slunce a po slavnostním odvolání vykázán na odchodu svůj známý výrok: „A přece se točí!“

Známý psycholog jednou řekl: Nech mne jednou neočekávaně navštívit tvůj dům a já ti pak řeknu, jaký jsi člověk! Několik století před našim letopočtem tázal se prorok krále: „Co viděli ve tvém domě“ (Iz 39,4)?

Co vidi lidé v našich domovech? Nás dům je zrcadlem našeho života. V něm se odráží nás způsob a styl. Je potřeba mnohem více, než jsou prkna a cihly, jídelno nebo oděv k tomu, aby dům byl křesťanský uspořádaný. Nás dům je současně naší křesťanskou zkušeností.

Novomanžel ukazoval rodičům svůj nový dům. Všude je provedl a ukazoval

svoje nové, moderní a pohodlné zařízení. Když prošli všemi místnostmi, zeptal se otce: „Tak co si o tom myslíš, jaký je tvůj úsudek?“ Otec odpověděl: „Je to všecko pěkné a dobré, ale není zde nic, ani obraz, kniha, Bible, aby někdo mohl věřit, že je to domov křesťana!“

Co máme v našich bytech a domech, co svědčí o naší křesťanské víře? Najdeme zde lehce Bibli. Jsou zde křesťanské knihy, verš na stěně nebo vůbec něco na důkaz, že v domě je Pánem Kristus?

Domov by měl být prvním místem,

kde je uzývaný Boh. Dříve, než následovníci Kristovi stavěli kostely a chrámy, shromažďovali se k pobožnosti v domích. Dějiny církve nám vyprávějí, že křesťané 1. století se scházeli po domích k modlitbám, zpěvu, k uvažování Pismem a k odevzdání se Kristu. Má-li se rozeznít v našich shromážděních a v našem světě, pak musíme mít křesťanské domovy. Nepřetrvala žádná civilizace, kde rodinný život ustal a totéž platí o církvi, z níž vymizel domácí oltář. Vidi-li děti své rodiče, že čtou Bibli, modlí se a Bohu věří, brzy se naučí odevzdávat svá srdece Bohu. Není totiž žádného bezpečného způsobu, který by určil, kterou cestou půjdou tvoje děti, nežli, je-li jím brzy ukáznána stezka víry a jsou účastny křesťanského života ve tvé vlastní rodině.

Byl to Abraham Lincoln, který řekl: „Je jen jeden způsob, jak uvést děti na cestu, kterou by měly jít, totiž, aby-

chom my sami šli touto cestou!“ Pavel psal církvi v Efuzu: „A vy, otcové, nepopouzejte k hněvu dítě svých, ale vychovávejte je v cvičení a v napomínaní Páně“ (Ef 6:4).

Jedna nebo dvě hodiny křesťanského vyučování v neděli nemohou naprostě stačit. Pravá, hluboká přesvědčení mohou být vybudována jen na základě, který je pokládán, konán a budován denně v domě, v rodině!

To je důvod, proč nás dům a naše rodina má být místem k velebení a uzývání. To je mimořádně důležité. Ve skutečnosti je to nás dům, a ne modlitebna, kde je na prvním místě položen základ k vykoupení, k obecenství a k následování Pána Ježíše Krista. Jestliže se členové rodiny spolu modlí, udrží se také ponejvíce pohromadě. To je vše, než nějaké heslo. Je to hluboká pravda.

Co uviděly děti v tvém domě? př. -stu

TVOJE VECI

A kráľ mu povedal: Načo hovoríš ešte o svojich veciach?
2. Samuelova 19:29

Sú tvoje veci tými najdôležitejšími vecami pod slnkom?

Načo hovoríš ešte o svojich veciach pred začiatkom zhromaždenia a zne- možňuješ sväté stišenie svojich bratov a sestier? „Keď ideš do domu Božieho, pristúp, aby si počul“ (Kz 5:1).

Načo hovoríš ešte o svojich veciach po skončení zhromaždenia a rusiš dojem, ktorý zanechal Božie slovo u tvojich bratov a sestier? Nerob prácu viákov v podobenstve o rozsievacovi.

Načo hovoríš ešte o svojich veciach, keď si prišiel navštíviti chorého brata alebo sestru? Či azda chceš k bremenu pridať ďalšie bremeno, k bolesti ďalšiu bolest?

Načo hovoríš ešte o svojich veciach, keď sa stretneš so svojím priateľom? Čo hľadáš v takom rozhovore? „Lebo tí všetci hľadajú svoje a nie Krista Ježíšovo“ (F 2:21).

Načo hovoríš ešte o svoji veciach, keď si v utrpení? Pán Ježiš na kríži sa v prvom rade stalor o tých, ktorí Ho križovali, o svoju matku a milovaného učenika, o prosiaceho lotra.

Načo hovoríš ešte o svojich veciach na modlitbe – najmä verejnaj? Pán Ježiš učí, že prvoradým predmetom našich modlitieb má byť posvätenie Božieho mena, príchod Božieho kráľovstva a uskutočnenie Božej vôle na nebi i na zemi.

Svoje veci – túžby, bremena, starosti – zver stručne Bohu, a stanú sa Božími vecami. Ty preber Božie veci – prácu na Jeho diele, ktorá oslobodzuje. -ik

● Kdo neví, že má silného Boha – ten nemá také silnou viru...

Z dopisu čtenáři

... Odoberám Vás časopis Živá slova a s láskou ho čítam, a to nielen ja, ale aj moji bratia a sestry zo spoločenstva. Prináša mi duchovné osvieženie a po Slove Božom je mojím obľúbeným čitaním. Ja si všetky čísla od začiatku odkladám a dávam ich zviazať, aby mohli byť i pre budúcnosť zachované...

K obsahu Živých slov mám prosbu,

1. aby sa v nich i nadále nachádzali osobné svedectvá bratov a sestier o prijatej milosti Božej pri ich obrátení a v ich ďalšom živote,
2. aby obsahovali život a dielo veľkých Božích ľudí, ktorí žili v minulosti, ako napr. Spurgeon, Moody, sestry Royové, Wesley, Taylor a iní ...

Vás M.J.

K seriálu: To činite na moju pamiatku

Bol som veľmi potešený keď som objavil v ŽS článok na túto vážnu tému. Vykonala sa i prieskum otázkami, bolo vysvetlené, čo je oltár, jedlo, stôl a pod. Tiež boli opísané obyčaje, zvyky a nariadenia, ako sa malo vykonávať u Izraelitov podávanie jedál a priebeh celého stolovania (obedov, večerí a pod., tiež ako sa to konalo u iných národov) v Oriente.

Čítame i výtku pre nás, čitateľov a myslim, že oprávnená, keď k takému vážnemu predmetu, akou je Pamiatka nášho Pána, nedostala redakcia žiadnu prípravu. Pokúšam sa preto reagovať na tieto články a iste už nie sám. Chcem byť celkom úprimný a otvorený i keď predpokladám, že nie vo všetkom budem pochopený a moje prípravky súhlasne prijaté.

Čo pre mňa znamená Pamiatka smrti Pána Ježíša? Je to pre mňa vzácná chvíľa, kedy obzvlášť môžem sústredene myslieť na nášho Pána a sprítomniť si to posledné posedenie učeníkov so svojím Majstrom. Je to chvíľa nenahraditeľná; kedy spoločne zbor, cirkev, plní želanie Pána Ježíša: „To činite na moju pamiatku“ a tak zvestuje smrť Pánovu pokial nepríredu. Tiež je to pre mňa čest, že smiem byť účastný lámania chleba a pitia z kalicha. Ja, ktorý som nehodným hrievníkom, ale z milosti Božej zachránený. Je to blažený pocit, keď si uvedomím, že v našom strede je Pán, ktorý všetko urobil pre našu záchrannu.

Musím však povedať i to a verím, že nie len sám, že nie vždy všetci sme na túto oddelenú a vážnu chvíľu tak pripravení, aby to bolo v súlade s Pánovou vôľou, dôstojné nášmu postaveniu, ktoré máme darované našim Spasiteľom.

Skúmajme tedy podľa slov apoštola Pavla, či sme pripravení zodpovedne brať účasť na chlebe a kalichu. Radšej nejest a nepíš na odsúdenie. Podľa mojich poznatkov za viaceré roky nepristupuje sa k tejto Pamiatke, ako náleží. Bol som napríklad svetkom v jednom zobre, kde prišla k tejto priležitosti mladá sestra so žuvačkou v ústach. Je to neuvieriteľná nehoráznosť, smelosť a odvaha, ale žiaľ, skutočnosť. Tiež sa stáva, že brat neberie na Pamiatke účasť, ale sa modlí, navrhuje pieseň, čo tiež nie je súdenie seba.

Sú prípad a hľadám nie riedke, kde sestra alebo brat nemajú medzi sebou urovnane veci. Je v ich srdci horkosť a pod. a napriek týmto nedostatkom požívajú plné obecenstvo v zobre.

Nechcem tvrdiť, že Pamiatka Pána Ježíša Krista, keď sa koná každú nedelu, zovšednie, ako to počúvame všeobecne povedať. To by bola veľká chyba. Skutočnosť je však taká, keď ju chceme vidieť, akou naozaj je, bez zakrývania, že

mnohým sa stáva naozaj všednou záležitosťou, alebo obyčajom a zvykom. Platí snáď poučka, že keď sa niečo veľmi často robi, alebo opakuje, zovšeckie. Nie je už takým vzácnym, príťažlivým, či to už priznáme, alebo nepriznáme. Je to celkom prirodzený jav. Nám ľuďom blízky. Neubráníme sa tomu, je to v nás. Sme len ľudia, nie nadľudské bytosti. I pri anjeloch ponechal Pán Boh nedostatky, ako čítame v Písme.

Mám ešte niekolko drobných pripomienok k samotnému pristupovaniu a k priebehu Pamiatky Pána Ježiša, sú to:

- podľa Písma sptyvať sa, skúmať sa, hodnotiť a súdiť
- byť vnútorné vyrovnaný — pripravený
- zachovať tichosť, kľud
- prichádzať s úplnou vážnosťou, úctou a zodpovednosťou, ako náleží, kde je prítomný Pán
- modlitby majú byť krátke, vecné a ďakovné. Vyhnúť sa návykom, nech sa nemodlia vždy len tí istí bratia (kde je to ovšem možné)
- dar do zbierky pripraviť vždy už doma, nie až v zhromaždení, čo je spojené s vyušlovaním a už vobec sa nesvedčiť pripravovať v priebehu podávania chleba, alebo kalicha. Oddeľené peniaze na tento cieľ nech sú naozaj dôstojným darom v tom zmysle, aby papierové peniaze boli úplné, nebolo z nich vytiahnuté, nie deráve tiež pokiaľ možno čisté a nepokrkvane
- pred započatím konania Pamiatky Pánovej nech sa prevedie výzva ku všetkým, aby brali účasť len ti, ktorí sú naozaj k tejto pripravenej a prítomni z iných chorov, len ktorí majú i doma plné obecenstvo.

Sú bratia, ktorí odmietajú obecenstvo s inými veriacimi a hľavne spoločnú účasť na Pamiatke Pána Ježiša, čo dôvodia tým, že len oni majú „stôl Pánov“, a druhí nie. Pýtajme sa, kto jim dal oprávnenie k takému súdu a v takej autorite! (Mt 7:1-2, 1K 4:5).

Počieme si, že sú to len maličkosti a nepodstatné veci, alebo nedostatky. S takouto mienkou nemôžeme súhlasíť ani byť spokojní. Nás celý život sa skladá zo samých maličkostí. Budeme preto dôslední a pozorní k týmto zdanlivým drobnostiam, aby sme si vedeli správne a rozumne počítať s veľkými vecami, ktoré nám Pán chce zveriť. Od Pamiatky Pána Ježiša chceme ište všetci odchádzať naplnení radosťou a pokojom v duši. Naučme sa preto všetko a vždy konať, ako sa sluší na svätý Boží ľud.

V závere svojho príspevku na túto tému chceme uviesť, že by bolo užitočné a stálo by to podľa mňa za to, zamýšľať sa, zahľbať nad týmto stavom. Niečo podniknúť, prípadne zmeniť, aby sme neboli najdení nehodní užívateľia chleba a pitia z kalicha na naše odsúdenie. To predsa nechceme! Teraz, ale nedostatky trpíme, prehliadame a sme teda všetci spoluvinníci.

-py

K podobenství o koukoli, hořčičném zrnu a kvasu

Jestliže jsme se v předchozích dvou úvahách zabývali vysvetlením významu různých přívlastků uvedených s výrazem „království“ v Novém zákoně, a dále blížším pohledem na „království nebes“, jež zavržením Pána ze strany Izraele dostává novou podobu zobrazovanou v podobenstvích, považujeme za užitečně uvést ještě stručný přehled a rozdělení vlastních podobenství o „království nebes“.

Podobenství o „království nebes“ v Matoušově evangeliu je 10. Číslo 10 je v Písme spojeno vždy s poselstvím vyjadrujúcim odpovědnost človeka vůči Bohu. V úvodu týchto 10 podobenství stojí na počátku 13. kapitoly podobenství o rozsévači, pronesené poté, co Pán Ježiš vylezl z domu (=obraz Izraele) a posadil sa pří moři (=obraz národa). Pán až dosud marně hľadal ovoce na Své vinici. Nyní vytváří nové podmínky tím, že sám rozsévá síme Slova, které na úrodné zemi dává užitek. Toto podobenství nezobrazuje království nebes přímo — na rozdíl od dalších deseti podobenství, která ukazují vždy na některou stránku či vývoj v království — nýbrž ukazuje na různost odrazu zvěsti slova o království nebes v lidském srdci tak, jak to bylo za Jeho pobytu na zemi a jak je tomu dodnes.

Vlastních 10 podobenství o království nebes je možno rozdělit do tří skupin vždy po třech, plus závěrečné podobenství o deseti pannách. Dvě trojskupiny podobenství jsou ve 13. kapitole. Prvá tři (o koukoli, hořčičném zrnu a kvasu) jsou proneseny k celému zástupu a zobrazují vývoj království nebes ve světě. Tento vývoj je nezadržitelný a není k dobrému. (V podobenství o „koukoli“ je s dobrým začátkem naznačena i zhoubná činnost nepřetele, v „hořčičném zrnu“ zmohutnění a rozšíření království navenek a v „kvusu“ vnitřní, nežádoucí proměna.) Druhá tři (o pokladu, perle a vrší) jsou řečena jen učedníkům a zobrazují na jedné straně drahocenné předměty, které království nebes v sobě skrývá, a jak je Pán dopředu vidí, na druhé straně, jak a odkud jsou tyto cenné předměty vydobyty. Vzájemná souzávislost těchto podobenství vždy ke své skupině je formálně vyznačena i slovem, kterým jsou uvedena v textu. Prvá tři začínají vždy slovem: „Jiné podobenství řekl jím...“ (verše 24, 31, 33), druhá tři slovem: „Opět podobně jest království nebeské...“ (verše 44, 45, 57). Třetí trojice (o králi, který chtěl klásti počet se svými služebníky Mat. 18:23-35, o hospodáři najímajícím dělníky na vinci Mat. 20:1-16 a králi, který vystrojil svatbu svému synu Mat. 22:1-14) nám ukazuje jednak Boží milost a dobrolivost, ve které On jedná, jednak touhu Božího srdce po tom, aby ti, kteří jsou předmětem Jeho milosti, projevili k této milosti pochopení. V posledním podobenství — o 10 pannách, v předstihu, dříve než království nebes přestane být něčím skrytým (v. 25:1 říká: „tedy podobně bude království nebes deseti pannám...“), Pán ukazuje na to, jak pro lehkomyšlnost může být promeskán okamžík spasení. Jako býchom byli postaveni na konec cesty a měli se poučit, čemu se vynout a co následovat.

1. Podobenství o koukoli podle Mat. 13:24-30

Tak toto podobenství nazvali učedníci a Pán je sám vysvětluje ve v. 37-43. „V synech království“ bylo království zřízeno ve své pravé podobě jako „království nebes“. Tento svět, pole, leží ve zlém; Syn člověka — Pán Ježiš popsal ve svém kázání na hoře vlastnosti příslušníků království a sám tyto vlastnosti ve svém životě projevoval. Synové království měli následovat Jeho příkladu. Počátek byl dobrý: „Množství těch, kteří uvěřili, bylo jedno srdce a jedna duše; a nikdo nenazýval co bylo jeho svým, nýbrž měli všechny věci společné.“ To byl odlesk nebeské slávy ve zlém, Bohu odceněném světě! Jak silné je takové svědeckství! Ze to uvedlo nepřitele v činnost, je přirozené. Zlý nenávidí dobro. Poháněje svoji práci, dosahuje ve své Istri brzy středu. A kdo mu jeho práci usnadňuje? „Lidé spali.“ Ve výkladu podobenství Pán o spánku lidí nemluví, není na tom také nic vysvětlování. Víme, že stav spánku je nepříležitě velmi vitaný, zde nenarazí na žádný odpov. On nespí nikdy a když my spíme, je on obzvláště bdělý. Jak vážná je proto pripomínka pro všechny syny království: „Stržliví budete, bděte; nebo protivník vaš d'ábel jako lev ťouci obchází, hledaje, koho by sežral, jemuž odpírejte, silní jsouce ve výře.“ (I. Petr. 5:8-9). Pán vyzývá své učedníky v Getsemane: „Bděte a modlete se“. Všimněme si, že bdění je stavěno před modlitbou.

„Koukol jsou synové toho zlostníka; nepřítel, který jej rozsvá, jestiš d'ábel“. Tak přicházíme ke smutnému obrazu, který máme dnes před sebou v tak zvaném křesťanstvu. Zde stojí věřící i nevěřící vedle sebe. Obojí mohou nést stejné jméno, a přesto jsou rozdílní. Co bylo kdysi vedeno přílomnosti a mocí Ducha Svatého a stalo tu tak zřetelně v protikladu ke světu, nenese již více nebeský charakter. Je a zůstává smíšeným systémem. Satan si používá lidí se zhoubnými názory a zlým učením, kterí mají „uši odvrácené od slyšení pravdy“, aby konal své nepřátelské dílo. Koukol bují stále dál. Zlo zraje na vzdor „způsobu pobožnosti“.

Věřící nemůže chodit těchto skutečností nijak zadřížet. Pohled na následky plynoucí ze spojení synů zla se sny království nás vede k chození stezkou věrnosti vůči Božímu slovu. V tomto podobenství se o pšenici dále nemluví, přece nás však ostatní místa Písma učí, že věřící se má oddělovat od „nádob k potupě“, aby vzdor smutnému úpadku uskutečňoval Boží myšlenky o Ježiho církvi.

Tak to zůstává až do žně („obě spolu roste“). Teprve v čas žně nastane třídění plevele od pšenice. Není to úkolem služebníků hospodáře. (Tak jako nebylo jejich úkolem koukol vytrhávat před žní). Ti nemají onu rozlišovací schopnost. Království,

ve kterém jsou spravedliví i nespravedliví, neodpovídá myšlenkám Božím, a proto nemá trvání. Pán je vyčistí, jak je napsáno: „Jehožto věječka v ruce jeho a vyčistí humno své a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy pálit bude ohnem neuhasitelným“ (Mat. 3:12).

„V čas žně díl ženčkum: vytrhaje nejprve koukol, sváže jej v snopky ke spaleni...“ Tak se to skutečně bude odehrávat a dokonce bychom se mohli v jistém smyslu domnívat, že doba „svazování“ již započala: Bůh ty, kteří Jeho slovu již tak dlouho odpovídali, ponechá samým sobě v jejich nepřátelství. Čím déle je shovívavost Boží snáší, tím více se zatvrzují. Potom však z jedné strany zlé svědomí, pocit nejistoty, strach před možnými vážnými událostmi a z druhé strany hrdost, touhu po slávě a ctižadost vyvolávají potřebu po spojení. V důvěře ve sjednocenou silu je jak pojištění pro každý případ, tak i možnost dosažení ctižadostivých cílů. Základním znakem tohoto spojení, které je motivováno strachem a malomyslností spolu s hrdostí a organcí, je snaha vyloučit Boha a vyzvednout člověka. Bůh dovoluje, že se tomuto společnému usilování lidstva daří čím dále tím více uskutečňovat jejich plány opravdu obdivuhodným způsobem. Dopouští, že věda, průmysl i umění se rozvíjejí nevidaným způsobem k povznesení člověka právě díky svému spojení, přes rozdílnost vlastních zájmů nevěřících i různost příčin vedoucích k tomuto spojení, jehož vlastní podstatou zůstává nepřátelství vůči Bohu. Pilát a Herodes zapomněli na své osobní neshody ve svém spojeném nepřátelství vůči Kristu a podali si ruce na znamení smíření.

Vé snopky svázaný koukol („pohoršení a ti, kteří cíni nepřávost“) bude soudem
aby byl spálen. O pěsničce se neříká, že by byla vázána. Ta bude shromážděna
do oněch nebeských obilnic („do království Otcov“ v. 43). Soudem nad zlými a pří-
chodem krále bude tato nynější podoba království nebes ukončena.

L. M. + E. K.

K seriálu: Bible, pravda a čas

Redakce děkuje všem čtenářům, kteří zaujali stanovisko k výzvě, uveřejněné v 1. čísle letošního ročníku ZS na závěr seriálu Bible, pravda a čas. Nelze otisknout všechny odpovědi, proto alespoň několik výňatků:

■ Pokud jde o „polemiku“ v ŽS, uvítal jsem dobrý závěr v čísle 1/77.

Som zo staršej generácie a vôbec mi nevadil tento seriál, nepohoršoval ma býa napok pôtli k bedliviejsiu čítaniu a skúmaniu Písma ...

Podľa mojho názoru je rozumné sa s problémom ďalej zaobrábiť v skumanej pokračovačke ... Tým len trpí autorita Božieho slova, keď nie sme schopní na kláštoru dať jasné a presvedčivé odpovede ...

Nezrá sa mi byť pravdivým tvrdenie, že by úroveň časopisu *Zivá slova* utrpel uverejnením tohto seriálu. Taktiež nie sú mi známe nijaké nedorozumenia alebo neklud vo zbere, ani v iných, ktoré som navštívil, z podnetu uverejnenia seriálu ...

Vzpomínka na duchovního otce

Dne 28. března uplynulo 15 let od chvíle, kdy Pán povolal do nebeského domova našeho duchovního otce, bratra Fr. J. Křesinu. Jednou z jeho obliběných činností byla péče o mladé věkem nebo u věre. Při jednom čtení z Pisma sv. před shromážděním zastavil se u mne s otázkou: „Víte, kde je počátek bible?“ Zadržel moji ruku snažící se otevřít první kapitolu knihy Genes. Sám nalistoval 53. kapitolu knihy Izaiáše proroka a řekl: „Čtětel“ Jindy zase přišel s dotazem: „Jak se má vaše duše?“ Další jeho dlouholehou činností byla snaha promlouvat k duším formou tištěných slov. A tedy může být připomnuto ještě jedno výročí. Před 65 roky veden Duchem Svatým počal br. Křesina vydávat měsíčník „Ze slov Pravdy a Lásky“. V úvodním článku napsal: Vysíláme tento časopis jako poutníka s poselstvím pro dítky Boží, pro všechny

ty, kteří tvoří tu Jeho církev milovanou, za kterou Kristus sebe samého vydal (Ef. 5, 25-27).

To je malý přízrak do kytice vzpomínek (Žid 13, 7). Budíž Pánu dík, chválá a čest za takové duchovní otce.

Vt.

Spominame..

Ak Pán zachová pri živote nášho milého brata JOZEFA KRÁLA z Turčianskych Teplic, dožije sa na konci tohto roka požehnaného veku 95 rokov. Chodi už s Pánom, ako vykápený Boží človek, vyše 70 rokov. K obratiu prišiel, pôdla jeho rozprávania na vojenčine, kde sa mu dostalo svedectvo o Božej milosti od brata Levického. Bol jeden z tých, iste z mala, ktorí uveril na prvé svedectvo. Bol rozhodnutý prijať ponúkanú milosť Božiu hned a celé svoje srdce odovzdal Pánu Ježišovi s ktorým chodi až dodnes. Tento skromný a požehnaný svedok Boží bol a je i po vysokej starote neúnavným evanjelistom.

Má dar od Pána, s ktorým sa vie priblížiť so svedectvom Božej pravdy k hynúcim ľuďom. Je dobrým znalcom Pisma. Vie späťať citovať presne kapitoly a verše, čím nás mnohých prevyšuje. Brat Kráľ spolu s bratmi Michalom Sadloňom a Frederickom Butscherom, pozdejšie i s bratom Ludovítom Žarnovickým, niesli radostnú zvest evanjelia po našej „Turčianskej záhradke“, ba i ďalej za jej hranice. Možno oprávnenne povedať, že boli prvými nositeľmi sviela a priekopníkmi v tejto časti Slovenska. Bratovi Kráľovi nebolo nič zatažko, ani ist pešky cez kopce do Handlovej a okolia so zvestou Božej pravdy, keď ešte nebola vybudovaná železničná trať. Keď som ho navštívil jednu decembrovú sobotu, povedal mi okrem iného: „Brat môj, nepamäťám deň, kedy by som nebol niekomu udal svedectvo o Pánu Ježišovi“. I v tejto práci je nám brat Kráľ veľkým ujaklodom.

Brat Kráľ bol známy i tým, že bol citlivý a pozorný k potrebám ľudu. Pomáhal, kde bolo potrebné, ako len mohol a vedel. Istá rodina v Turčianskych Tepliciach sa dostala do neutešenej situácie, ktorej poskytol prístrešie i inú sociálnu pomoc. Po čiastočnom potlačení Slovenského národného povstania, vymohol slobodu vyše tridsiatim zajatým slovenským vojakom. To sú len dva z mnohých prípadov, kedy tento Boží svedok pomohol a tak dokázal skutkom, že je naozaj kresťanom.

Plodný a bohatý život brata Kráľa sa nedá v celom objeme vtesnať do týchto riadkov, ktoré sú obmedzené. Je nám príkladom jeho vytrvalosť, ochota a neúnavnosť v práci pre našho Pána. Dodnes je sviežeho ducha, keď i telo slabé zvlášť po spadnutí, čo ho nateraz uložilo do posteľ. Má ešte tázbu pomáhať hynúcim z ich duchovnej biedy. Spominal, že má započaťú prácu z piatym dušiam, za ktoré sa nateraz môže len modliť.

My bratovi Jozefovi Královi želáme od nášho Pána ešte veľa pokojných rokov v zdraví a v sviežosti, aby tú započatú prácu mohol úspešne ukončiť a poslúžiť ešte ďalším dušiam k záchrane.

*Vďačný zbor v Martine
pripr. Py*

Dňa 2. 2. t. r. si náhle Pán povolal k sebe brata Pavla PRSANA z Banskej Bystrice vo veku 80 rokov. Pánovi patril 58 rokov. Svoju lásku a vernosť Pánovi prejavil aj tým, že otvoril svoj dom pre zhromaždenie cirkvi Pána Ježiša. Bol dobrým radcom a výchovávateľom pre mladých i starších spolupútnikov. Pán ho už čiastočne tu na zemi odmenil tým, že ho odvalol veľmi rýchle a tým ušetril bolesti a utrpení. S vďačným srdcom si na nášho milého brata spomíname na jeho vernú službu Pánovej vôle až do konca.

-11-

A D⁷ A d^{zm} fis h E⁷

1. Ve - le - ben bud' Bůh náš, ve - le - ben bud' Bůh náš, ve - le - ben bud'
 2. Kdo nás bu - de sou - dit, kdo nás bu - de sou - dit, kdo nás bu - de
 3. Svo - bo - du dal nám Bůh. Svo - bo - du dal nám Bůh. Svo - bo - du dal
 4. Ví - těz - ství je na - še, ví - těz - ství je na - še, ví - těz - ství je

E E⁷ A fis D Cis fis E E⁷

Bůh — náš! Je - di - né - ho Sy - na za nás dal;
 sou - dit? Ob-my - la náš hřich krev Kri - sto - va,
 nám - Bůh. Když jsme volni z vú - le Kri - sto - vy,
 na - še. Na Gol-go - tu Ví - těz vše - moc - ný

A D E A E A A⁷ D c^{zm}

za ten dar všech da - rů Bo - ha chval! Ve - le - ben bud' Bůh náš,
 ON se za nás v ne - bi při - mlou - vá. Kdo nás bu - de sou - dit,
 kdo nás zno - vu spou - tá o - ko - vy? Svo - bo - du dal nám Bůh,
 při - šel za nás boj vést s vlá - dou - tmy. Ví - těz - ství je na - še,

E⁷ A A⁷ D⁶ E E⁷ A

ve - le - ben bud' Bůh náš, ve - le - ben bud' Bůh náš!
 kdo nás bu - de sou - dit, kdo nás bu - de sou - dit?
 svo - bo - du dal nám Bůh, svo - bo - du dal nám Bůh.
 ví - těz - ství je na - še, ví - těz - ství je na - še..